

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 244

Het raadsel van de rue Royale

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Het Raadsel van de Rue Royale.

HOOFDSTUK I.

De verdwijning van Richard Armstrong.

Sedert eenige dagen hielden de Londensche bladen zich onledig met de verdwijning van een jongen handelsman, die op de beurs zeer bekend was en zich ook onder de jeunesse dorée van de wereldstad grooten naam had gemaakt.

Zijn naam was Richard Armstrong.

Hij was de zoon van een bekend bankier, die eenige jaren geleden overleden was en van wien hij een vrij aanzienlijk fortuin had geërfd en dat hij door gelukkige handelsonderneming, had weten uit te breiden.

Hij bewoonde in een der deftigste wijken van Londen een sierlijk ingerichte jonggezellenwoning.

Een oude huishoudster, die reeds in dienst van zijn vader was geweest, een zestigjarige bediende en een dienstmeisje vormden het geheele personeel.

Een keukenmeid behoefde de jonge man er niet op na te houden want hij was gewoon meestal buitenshuis te dineeren.

Als hij een kleine partij in zijn woning gaf, dan werd een der koks van een groot hotel ter hulp geroepen.

Ongeveer negen dagen geleden was Armstrong naar Brussel vertrokken.

Aan zijn huishoudster had hij meegedeeld dat hij daar zaken moest doen.

Tegelijkertijd had hij haar gezegd dat hij hoogstens twee dagen zou uitblijven.

En er was geen reden geweest om dit niet aan te nemen, want dadelijk na zijn terugkomst had hij een gewichtige samenkomst moeten hebben met een zijner

Londensche handelsvrienden, met wien hij een maatschappij zou stichten.

Dit werd naderhand door vijf heeren nadrukkelijk voor den rechter bevestigd en dit punt zou later onder anderen reden geven tot de verbazing en de ongerustheid waarmede door zijn vele vrienden van zijn verdwijning werd kennis genomen.

De jonge Armstrong had nog nooit een afspraak gemist, en zeker geene waarbij het om honderdduizenden ging!

Toen de jonge man op den derden dag niet was teruggekeerd, meende de huishoudster, Crossley geheeten, dat haar jonge meester wellicht was opgehouden, of den trein gemist had of de bootverbinding.

Maar toen des avonds twee van de zakenvrienden, waarmede Armstrong een ontmoeting zou hebben gehad, aan zijn woning kwamen vragen of hij nog niet terug was gekeerd en aan de huishoudster mededeelden dat hij dienzelfden middag met hen een belangrijke bespreking had moeten houden werd zij ongerust.

Toen Armstrong ook den volgenden dag niet terugkeerde, groeide deze ongerustheid tot vrees aan.

Zij liep naar een goeden kennis van Richard Armstrong, die eenige huizen verder woonde.

Diens naam was Edgard Davy.

Zij maakte hem deelgenoot van haar ongerustheid en zeide hem dat haar meester naar Brussel was vertrokken en reeds in den morgen van den vorigen dag had moeten terugkeeren.

Edgard Davy was een jonge man die nog niet lang geleden getrouwd was.

Hij liet de huishoudster kalm uitspreken, met een trek van verbazing op zijn gelaat en een ernstige uitdrukking in zijn oogen.

Toen zij was uitgesproken dacht hij even na en verzocht haar toen weder naar haar woning terug te keeren.

Hij wist wel waar Armstrong gewoonlijk in Brussel logeerde en zou aanstonds een telegram zenden.

Hij begaf zich dan ook dadelijk naar het naastbijgelegen telegraafkantoor en verzond een telegram betaald antwoord naar het Hotel de Brabant.

Een uur later kwam het antwoord.

Het bevatte slechts eenige woorden: „Telegram onbestelbaar. Geadresseerde hier sedert zes maanden niet geweest.”

Van dit oogenblik af begon men reeds van „de zaak Armstrong” te spreken.

Geheel Londen was er spoedig vol van.

Misschien zou dit niet het geval zijn geweest als Armstrong tot den burgerstand behoord had, maar hij hield een renstal, hij was zeer rijk, hij had voortreffelijke connecties en hij werd bij geen enkele première gemist.

Aanstonds werden allerlei vermoedens ruchtbaar.

Armstrong was niet lang geleden getrouwd, maar na zes maanden weder van zijn vrouw gescheiden, als gevolg van een hoog meeningsverschil in een zeer ernstige zaak.

Misschien was het mogelijk, dat hij zijn jonge vrouw weder had opgezocht en met haar vertrokken was!

Maar men moest dat vermoeden spoedig laten varen, want de jonge vrouw, die zeker iets van deze geruchten had vernomen, kwam zich uit zich zelf bij de politie aanmelden en verklaarde dat zij Armstrong niet meer had teruggezien sedert hunne scheiding.

Men was dus wel genoodzaakt iets anders te vermoeden.

Het was een publiek geheim dat de jonge Armstrong er een bevallige minnares op nahield.

Deze, een bekende variété-ster, was sedert eenige dagen uit Londen verdwenen.

Zou het te gewaagd zijn om te vermoeden dat men hier slechts te doen had met een snoeppreije?

Maar als dat zoo was, waarom zou Armstrong dan aan zijn huishoudster, voor wie hij zich toch zeker niet behoefde te geneeren, hebben te kennen gegeven dat hij zich naar Brussel begaf?

Hoe kwam het dan dat hij op den zevenden dag na zijn vertrek nog geen teken van leven had gegeven, terwijl hij er toch voor bekend stond dat hij veel en gaarne schreef?

Trouwens moest men deze stelling ook weder laten varen, want juist op den zevenden dag werd de variété-ster te St. Petersburg gesignaleerd, waar zij in het Kristallen Paleis optrad en blijkbaar reeds kennis had gemaakt met den zoon van een der Grootvorsten.

De Engelsche politie, die zich thans met de zaak bezighield, zond nog eenige telegrammen naar de Russische hoofdstad, maar zonder enig resultaat.

Het spreekt van zelf dat ook de Brusselsche politie in dien tijd niet had stilgezeten.

Zij had haar recherche aan het werk gezet, die de stad in alle richtingen had doorgezocht, zonder evenwel enig spoor van den verdwenen jongeman te ontdekken.

En toch was Richard Armstrong in Brussel geweest!

De portier van het Gare du Nord namelijk, een oude man met een scherpe opmerkingsgave en die den jongen man wel kende, had pertinent verklaard hem te zien passeeren!

En er was nog een bewijs en wel een zeer gewichtig dat Armstrong zich inderdaad naar de Belgische hoofdstad had begeven.

Op den vijfden dag na zijn verdwijning namelijk kwam zich iemand bij de Engelsche politie aanmelden, die begon met zijn verontschuldiging te maken dat hij niet vroeger gekomen was.

Dit was hem echter onmogelijk geweest omdat hij eenige dagen buiten Engeland had vertoefd en pas eenige uren geleden in de bladen van de raadselachtige verdwijning van Armstrong had gelezen.

Hij verklaarde dat hij den jongen man oppervlakkig kende en vijf dagen geleden met hem in den trein had gezeten naar Dover.

Zij hadden een kort gesprek aangeknoopt en in den loop daarvan had Armstrong hem medegedeeld dat hij zich naar Brussel begaf om daar een voordeelige transactie af te sluiten met een groothandelaar uit Canada, met wien hij sedert eenige maanden in zakenbetrekkingen stond.

Meer wist deze getuige niet mede te deelen, maar in ieder geval was zijn verklaring gewichtig genoeg om de politie te bewegen met verdubbelden ijver haar onderzoekingen voort te zetten.

Deze leverde echter niet het minste resultaat op.

Richard Armstrong was verdwenen alsof hij door den grond was gezonken.

Het spreekt van zelf dat men ook de mogelijkheid van een nachtelijke aanranding of van een ongeluk niet uit het oog verloor.

Alle beruchte wijken van Brussel werden telkens en telkens opnieuw onderzocht, het Sennekanaal werd over een groote lengte afgedregd.....

Men vond niets — niets!

HOOFDSTUK II.

De belangstelling van John Raffles.

Zoo stonden de zaken met dit raadselachtig geval toen John Raffles, vergezeld door Charly Brand, zich door Henderson, zijn trouwen chauffeur, in een zijner fraaiste auto's naar de Windsor Club liet rijden, om daar, ouder gewoonte, zijn rol te gaan vervullen als Lord William Aberdeen, een rol welke hij des te gemakkelijker vervulde, daar de Groote Onbekende, de weldoener der Londensche armen, al sedert vele jaren bij tallooze Londenaren bekend stond als de eigenaar en bewoner van de prachtige villa in de Regentstreet, waar hij als Lord Aberdeen leefde.

De fraaie auto bracht hen in weinige minuten naar het weelderige gebouw van de Windsor Club, die in de Oxfordstreet gelegen is.

Het was nog tamelijk vroeg in den avond en zij vonden dan ook slechts een tamelijk klein aantal leden in de groote conversatiezaal vereenigd.

De meeste hunner waren verdiept in de lezing van een der pas verschenen avondbladen.

Maar toch stonden zij allen op toen de vice-president binnentrad om hem met een buiging of een handdruk te verwelkomen.

— Ik zie dat gij allen druk aan het lezen zijt, mijne heeren, zeide Raffles, en ik behoef zeker niet te vragen welk onderwerp gij met zooveel ijver bestudeert. De verdwijning van Richard Armstrong houdt zeker uw aller gedachten nog bezig!

— Dat is zoo, mylord! antwoordde een der leden, een nog jonge man met een donker uiterlijk en een kleine zwarte snor. Stelt gij er dan geen belang in?

— Integendeel, mijn waarde Davy, ik volg het verloop der onderzoekingen met minstens even veel aandacht en belangstelling als gij. Het is een zeer raadselachtige zaak!

— Nietwaar? hernam Davy.

— Wat zeggen de avondbladen?
— De Londensche politie heeft nog geen enkel spoor kunnen ontdekken.

— En de Belgische?

— Al evenmin!

— Maar wat gelooven onze politiemannen nu eigenlijk? vervolgde Raffles.

— De meeningen zijn verdeeld! antwoordde Edgard Davy. Sullivan, onze beste detective, is van oordeel dat Armstrong op de terugreis een ongeluk is wederwaren. Maar anderen daarentegen houden aan hun overtuiging vast dat Armstrong het slachtoffer is geworden van een raadselachtige misdaad.

— Waarom raadselachtig?

— Wel, omdat men zelfs zijn lijk niet teruggevonden heeft!

Raffles zweeg een oogenblik en verzonk in gepeins.

Toen hief hij snel het hoofd weder op en keek Davy onderzoekend aan.

— Gij waart immers een vriend van Armstrong?

— Een vriend niet zoo zeer — wel een goede kennis! antwoordde Davy.

— Kwam hij wel bij u aan huis?

— Neen, maar ik trof hem tamelijk dikwijls bij mijn zuster aan.

— Uw zuster is immers gehuwd?

— Ja, mylord — sedert een jaar.

Het scheen alsof Edgard Davy met eenigen tegenzin antwoordde op de vragen welke Raffles hem stelde.

Maar de Groote Onbekende was er de man niet naar om zoo spoedig van een onderwerp te veranderen dat hem belang inboezemde.

Hij stak kalm een sigaret aan en vervolgde:

— Armstrong was dus een vriend van uw zuster?

— Dat wil zeggen — zij kent hem reeds lang, nog

van voor haar huwelijk! Ik wil het niet verhelen dat zij zeer onder den indruk is van het gebeurde, evenals Colvilly, haar man, die Armstrong zeer gaarne mocht lijden.

— Ja, dat alles brengt ons niet veel verder! mompelde Raffles half voor zich heen.

Hij verzonk opnieuw in nadenken en hernam toen eensklaps:

— Als ik het mij wel herinner is Armstrong naar Brussel vertrokken om daar zaken te doen met een Canadeeschen groothandelaar?

— Ja mylord, dat is zoo!

— Kende hij dien man persoonlijk?

— Hij had hem eenige keeren gesproken!

— Waar?

— Te Londen en te Antwerpen.

— Hoe is de naam van die handelaar?

— Jeffrey Adams!

— Is die naam u bekend?

— Ik heb hem in de laatste maanden herhaaldelijk hooren noemen.

— Kendet gij hem persoonlijk?

— Ik heb hem eens vluchtig op de beurs gezien.

— Kent een van die heeren dien Adam wellicht? zowendde Raffles zich tot de andere leden.

— Ja mylord, ik heb hem een paar malen gesproken! antwoordde nu een der heeren die aan de groote leestafel zaten en het gesprek met aandacht hadden gevolgd.

— Wat is dat voor een man?

— Wel, een handelaar, meer kan ik er niet van zeggen! Hij is zeker van Fransch Canadeesche afkomst, want dat is nog aan zijn accent te hooren.

— Hoe ziet hij er uit?

— Groot, stevig gebouwd, met een rossig ringbaardje dat al aan het grijzen is en met niet veel haar meer op het hoofd!

Raffles liet zijn gouden sigarettenkoker, dien hij reeds weder uit zijn binnenzak had gehaald, van de eene hand in de andere glijden.

— Er is een ding waarover ik mij een weinig verbaas! zeide hij toen langzaam.

— Wat meent gij, mylord? vroeg Davy.

— Waarom heeft de politie bij dien Adams nog geen navraag gedaan?

— Dat staat in het avondblad van de „Times” te lezen, antwoordde Davy.

— Wat zegt dat Citvblad dan wel?

— Het meldt dat de Brusselsche politie onderzoek

naar Adams heeft gedaan, maar hem niet heeft weten uit te vinden.

— Hij heeft zich dus niet zelf aangemeld? vroeg Raffles verbaasd.

— Neen mylord!

Weer trad een vrij langdurig stilzwijgen in.

Toen hernam Raffles:

— Ik weet niet hoe gij er over denkt, mijne heeren, maar ik vind die handelwijze toch wel wat zonderling!

— Misschien weet Adams niets van de verdwijning af!

— In dezen tijd van dagbladen en telegraaf? Dat komt mij al zeer onwaarschijnlijk voor.

— Dan wil hij er misschien niet in gemengd worden, meende nu een der leden.

— Waarom niet, als hij zichzelf volstrekt niets te verwijten heeft, drong Raffles aan.

De aangesprokene haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet, mylord, maar ik weet wel dat ik het niet aangenaam zou vinden als ik zelf vreemdeling was, om in zulk een netelige zaak te worden betrokken.

Raffles keek den spreker verwonderd aan.

— Ik moet u zeggen dat ik uw redeneering niet kan volgen! zeide hij toen. Als Armstrong te Brussel een bezoek heeft gebracht bij Adams en daar misschien iets van zijn voornemens of verdere reisplannen heeft medegedeeld, waarom zou die Canadeesche handelaar dat dan niet aanstonds aan de politie kunnen mededeelen?

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Toen hernam Raffles.

— Had die Adams te Brussel geen vast kantoor?

— Niet dat ik weet! antwoordde Davy.

— Waar logeerde hij als hij uit Canada naar Europa kwam?

— Het meerendeel van den tijd te Londen.

— In welk hotel?

— In het Bristol Hotel!

— Heeft de politie daar navraag naar hem gedaan?

— Dat spreekt vanzelf!

— Met welk resultaat?

— De gérant deelde haar mede dat Adams een ongeregelde gast was. Hij had hier zeer drukke zaken, bezocht veel handelsvrienden en reisde ook herhaaldelijk naar het vaste land, voornamelijk naar Antwerpen en Brussel. Hij bracht meestal minstens vier maanden van het jaar in Europa door.

— En is hij in het geheel niet in het Bristol Hotel

verschenen na den dag waarop hij te Brussel zijn samenkomst had met Armstrong?

— Neen, mylord!

Raffles ging langzaam naar zijn gewone plaats achter de tafel, liet zich in zijn stoel vallen en staarde recht voor zich uit.

— Het is de zonderlingste zaak waar ik ooit van gehoord heb! zeide hij. Aan een ongeluk wil ik niet gelooven. Richard Armstrong was toch geen klein kind en als hij overreden of gedood was, dan zou men dat nu toch hebben moeten ontdekken. Ik vermoed dat hier een geheim achterschuilt!

Hij liet zijn blikken naar Davy dwalen, boog zich toen naar hem over en fluisterde hem toe:

— Ik zou gaarne eenige woorden onder vier oogen met u wisselen, mijn waarde Davy.

De jonge man keek Raffles verwonderd aan, toen zeide hij:

— Ik ben tot uw dienst, mylord!

— Wees dan zoo goed mij over enkele minuten in mijn partikulier spreekvertrek te komen bezoeken.

Raffles stond op en slenterde langzaam de zaal door.

Door de groote billardkamer heen begaf hij zich naar een gang aan welker uiteinde een sierlijk gemeubeld vertrek lag, hetwelk tot particuliere spreekkamer van den vice-president was ingericht.

Raffles behoefde niet lang te wachten.

Twee minuten later trad Edgard Davy het vertrek binnen.

Raffles stond op en wees hem zijgend een stoel aan.

— Mijn waarde Davy, begon hij toen langzaam, gij moet het mij niet euvel duiden dat ik u nogmaals lastig val, maar deze zaak heeft mijn belangstelling gewekt! Zooeven kreeg ik den indruk alsof gij er niet gaarne over spraakt, maar wij zijn nu onder ons en misschien kunnen uwe verklaringen de politie wel op een spoor helpen!

Hij zweeg en keek Davy onderzoekend aan.

Deze had het hoofd gebogen en scheen Raffles' blik te willen wijken.

Toen zeide hij aarzelend:

— Het is waar mylord, — ik wilde liever niet over de zaak spreken waar alle anderen bij waren.

— Maar waarom dan toch niet?

— Omdat — ik wil het u wel bekennen, want ik geloof toch niet dat het zoo geheim is gebleven als ik wel zou wenschen — omdat ik vrees dat de gevoelens van mijn zuster voor Richard Armstrong van meer dan vriendschappelijken aard waren en omdat ik tot iedereen prijs wilde vermijden dat haar naam of dien van Colvilly in deze zaak wordt genoemd, al hebben zij er beiden natuurlijk volstrekt niets mede te maken.

Raffles knikte toestemmend.

— Ik kan uw gedachtengang zeer goed begrijpen! zeide hij toen zacht. Het is een zeer kiesche aangelegenheid!

Hij bekeek de toppen zijner vingers even en ging toen voort:

— Kende Colvilly de gevoelens van uw zuster jegens Armstrong?

— Maar Mylord! riep Davy verontwaardigd uit. Hoe kunt gij zoo iets denken!

— Het was maar een vraag, mijn waarde Davy! Maar heeft uw zuster Adams soms gekend?

— Den Canadeeschen handelaar?

— Ja juist, hem meen ik!

Davy haalde de schouders op.

— Het is niet onmogelijk, Mylord, maar ik kan het niet met zekerheid zeggen. Ik kan trouwens volstrekt niet inzien wat gij met deze vraag bedoelt! In welk opzicht zou die Adams iets uitstaande kunnen hebben met de verhouding tusschen mijn zuster en Armstrong, die overigens, dat bezweer ik u, van den zuiversten aard was!

Raffles legde den jongen man de hand op de schouder.

— Daaraan heb ik geen oogenblik getwijfeld! zeide hij vriendelijk. Ik ken uw zuster, mijn waarde Davy — laat u dat voldoende zijn!

— Ik dank u voor deze woorden, Mylord, nooit zou zij haar echtgenoot ontrouw zijn geworden!

Raffles stond weder op.

— Ik vraag u nogmaals verschooning, dat ik u heb lastig gevallen, maar het is sterker dan ik — dit raadsel houdt voortdurend mijn gedachten bezig en ik wil er u geen geheim van maken — ik wil en ik moet het oplossen!

HOOFDSTUK III.

Een opzienbarende gebeurtenis.

Den volgenden morgen waren Raffles en Charly verdiept in de lezing van de ochtendbladen toen de jongste der beide vrienden plotseling een kreet van verbazing slaakte.

Raffles hief het hoofd op.

Vol verwachting staarde hij Charly aan.

— Wel? Is Richard Armstrong gevonden?

— Ja!

— Waar?

— Te Brussel!

— Levend?

— Neen, men heeft slechts zijn lijk gevonden!

— Hij is dus toch vermoord?

— Dat niet — hij is het slachtoffer geworden van een noodlottig ongeval met doodelijken afloop.

— Lees het mij eens dadelijk voor, verzocht Raffles.

Charly nam het blad weder op en las het volgende korte bericht:

De verdwijning van Richard Armstrong.

Onverhoeds is de geheimzinnige zaak, welke de Londenaren reeds sedert ruim een week bezig houdt tot oplossing gebracht. De Londensche politie onvrijg gisteravond het volgend schrijven: „Mijne heeren!

Thans, nu ik mij weder in Amerika bevind, gevoel ik mij verplicht mij te bevrijden van een zwaren last die sedert eenige dagen op mij drukt.

Richard Armstrong, die mij ruim dertien dagen geleden te Brussel bezocht, is op mijn kantoor het slachtoffer geworden van een noodlottig ongeluk.

Hij kwam mij daar opzoeken in verband met een handelszaak, waarover wij reeds gecorrespondeerd hadden.

Ik ben steeds gewoon een geladen revolver bij mij te dragen en had dit wapen juist nagezien toen het bezoek van Armstrong werd aangekondigd.

Wij spraken omstreeks een uur over allerlei zaken, waarna hij weder opstond ten einde mij te verlaten.

Dwaas genoeg speelde ik wat met de revolver

— en juist toen hij het vertrek bijna verlaten had ging de trekker over, en de ongelukkige viel levenloos op den grond!

Aanvankelijk wilde ik alles aan de politie mededeelen. Maar ik was zoo bevreesd voor de gevolgen, en voor de mogelijkheid dat men mij van een moord zou kunnen betichten, dat ik dit niet durfde wagen.

Zoo snel ik kon regelde ik aanstonds mijn zaken en reisde weder naar mijn eigen land terug.

Ik heb dezen brief aan boord geschreven en hem onmiddellijk na aankomst te New-York gepost.

Ik verzoek u aan de familie van den ongelukkige Richard Armstrong mede te deelen, hoe zeer ik hem beklag en hoe smartelijk het mij aandoet dat ik onwillens de oorzaak van zijn ontijdigen dood ben geweest,

JEFFREY ADAMS.

Men kan zich voorstellen dat de Brusselsche politie aanstonds onderzoek deed in het kantoor hetwelk de heer Adams sedert eenige maanden te Brussel gebruikte als hij zich daar bevond om zaken te doen.

De brief bleek maar al te waar te zijn — men vond het lijk van Richard Armstrong met een schotwond in het achterhoofd voorover op den vloer liggen, dicht bij de deur.

Zoo is dus deze treurige zaak onverwacht opgelost. Eenige Londensche detectives hebben zich naar Brussel begeven, ten einde daar den staat van zaken op te maken en hun rapport op te stellen.

Charly zweeg en vouwde het blad weder op.

Raffles had met een strak gezicht toegeluisterd.

Hij deed nu een langen haal aan zijn sigaret, die hij zoeven had opgestoken en knikte toen eenige malen achtereen nadenkend met hoofd.

Charly keek hem aandachtig aan.

— Had je dezen afloop verwacht? vroeg hij toen.

— Om je de waarheid te zeggen, neen, dat had ik niet!

— Het is een heel onverwacht einde!

— Zeer onverwacht!

— Nu ontgaat je een belangwekkend onderzoek, beste Edward!

— Misschien toch niet! hernam Raffles langzaam. Charly keek hem vragend en verwonderd aan.

— Wat meen je? vroeg hij. De zaak is nu toch uit? Raffles was opgestaan en naar het raam gewandeld.

Daar wendde hij zich om en zeide met een eigenaardigen klank in zijn stem:

— Ik weet het wel niet of de zaak hiermede wel uit is! De houding van dien mijnheer Jeffrey Adams komt mij zeer eigenaardig voor. Ik weet niet wat het is, maar ik ben er zeker van dat hier iets meer achter moet schuilen, kortom ik geloof niet aan dat ongeluk!

Charly had vol verwondering naar hem geluisterd. Toen hernam hij:

— Ik erken dat het een zeer vreemde brief is en dat hij ook op een wonderlijken tijd komt, maar ik kan volstrekt niet inzien dat hier geen ongeluk kan zijn voorgevallen!

— Je mag zeggen wat je wil, Charly, maar ik wil er het mijne van hebben!

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en wierp er een blik op.

— Over drie uren vertrekt er een boot naar Calais, zeide hij. We hebben dus tijd in overvloed!

— Wat is dat! riep Charly uit. Ben je van plan naar Brussel te gaan?

— Je hebt het geraden!

— Maar waarom in 's hemels naam!

— Om dicht in de buurt te zijn als de Brusselsche politie met haar onderzoek begint!

— Met haar onderzoek! herhaalde Charly op onge-loovigen toon. Wat valt er dan te onderzoeken?

— Wel, bij voorbeeld de omstandigheid dat de ongelukkige Armstrong juist in het achterhoofd is getroffen!

— Maar dat kan immers wel toeval zijn!

— Dat kan het, maar de politie moet uitmaken of het dat ook inderdaad geweest is! En als zij dat zelf niet van plan is — dan zullen wij het doen!

— Ik moet mij dus reisvaardig maken?

— Dat wilde ik je juist verzoeken! Je stelt toch ook zeker belang in deze zaak?

— Dat is te zeggen — ik heb er belang in gesteld. Volgens mij is zij thans geëindigd, maar toch zal ik je heel graag vergezellen!

Aanstonds werden de toebereidselen voor deze reis gemaakt.

Het geschiedde zoo vaak dat Lord Aberdeen onverhoeds op reis ging dat het geen half uur duurde of zijn groote reiskoffer en eenige valiezen stonden kant en klaar gepakt in de groote vestibule.

Henderson, de chauffeur, was gewaarschuwd en had den snelsten renwagen reisvaardig gemaakt.

Het duurde dan ook niet lang of de twee vrienden waren op weg naar Dover, waar zij nog tijdig genoeg aankwamen om zich met de auto in te schepen.

Vier uren later legde de boot te Calais aan.

Vandaar werd de reis naar Brussel weder per auto voortgezet.

Tamelijk laat in den avond kwamen zij in de Belgische hoofdstad aan.

Dit belette Raffles echter niet nog voor hij een hotel had opgezocht zich naar het hoofdbureau van politie te laten rijden en zich daar bij den hoofdcommissaris te laten aandienen.

Daar Lord William Aberdeen voor ditmaal zijn identiteit niet had veranderd, kostte het hem slechts weinig moeite bij den politiechef te worden toegelaten.

De hoofdcommissaris was een rijzig man met een vriendelijk gelaat, en het uiterlijk van een oud-militair, die Raffles hoffelijk, maar niet zonder eenige verbazing ontving.

— Ik vraag u versooning dat ik u nog zoo laat kom storen, mijnheer, begon Raffles, maar het betreft hier een zaak waarin ik groot belang stel.

— En welke is die zaak, mylord?

— Ik meen den dood van Richard Armstrong!

— Kent gij hem? vroeg de hoofdcommissaris.

— Ja — ik heb hem persoonlijk gekend!

— En denkt gij de politie eenige nuttige wenken te kunnen geven, die haar op het spoor kunnen brengen van Jeffrey Adams?

Raffles wierp Charly een haastigen blik toe, waarin een weinig zegepraal school, voor hij antwoordde:

— Gij gelooft dus niet aan een ongeluk, mijnheer?

— De mogelijkheid is ten minste niet buitengesloten, dat wij hier met een sluw beraamde misdaad te doen hebben! Het lijk lag op een zonderlinge wijze op den vloer en deskundige geneesheeren hebben reeds verklaard dat Armstrong zeker niet op deze wijze zou zijn neergevallen als men zijn lichaam naderhand niet had aangeraakt om het te verleggen!

— Ik wilde wel een opmerking maken! liet nu Charly zich hooren.

De hoofdcommissaris van politie en Raffles keken hem vragend aan.

— Laat eens hooren, mijnheer Brand, zeide Raffles toen.

— Is de doode geplunderd?

— Neen mijnheer! antwoordde de commissaris. Mijn mannen hebben een vrij hoog bedrag, ongeveer zeventien honderd pond sterling, en voorts al zijn ringen, zijn gouden dasspeld, zijn horloge en een gouden sigarettenkoker bij hem gevonden.

— Het is dus geen roofmoord! vervolgde Charly kalm. Dan zou ik wel eens willen vragen welk motief de Canadees Adams gehad kan hebben om den Engelschman Armstrong, dien hij nog pas enkele maanden onder zijn handelsvrienden kan tellen, te dooden!

Er volgde een vrij langdurig stilzwijgen.

Raffles' gelaat had een strakke uitdrukking gekregen, maar aan het schitteren van zijn oogen zag de jonge man, dat er iets was gaan woelen in de hersens van zijn meester.

De hoofdcommissaris van politie streek zich eenige malen over zijn witten puntbaard en keek nadenkend voor zich uit.

— Ik moet erkennen, mijnheer, dat gij daar een vraag hebt gesteld, waarvan de beantwoording niet zoo gemakkelijk valt! Maar zeg mij nu eerst eens, mylord, waarmede ik u van dienst kan zijn.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer de commissaris. Ik wil u wel zeggen dat ik in deze wonderlijke zaak groot belang stel, en dat niet alleen omdat de ongelukkige Armstrong tot mijn vrienden behoort. Ik kom dus slechts de toestemming vragen een blik te mogen werpen in het vertrek, waar zich het drama heeft afgespeeld — ongeluk of misdaad!

De hoofdcommissaris dacht even na en zeide toen:

— Ik behoef zeker niet te zeggen, mylord, dat het eigenlijk verboden is personen die niet tot het politiekorps behooren, iets dergelijks toe te staan alvorens de instructie van een zaak gesloten is. Slechts aan twee journalisten van een onzer grootste bladen, heb ik heden verlof gegeven eenige minuten in de kamer te vertoeven om een paar aantekeningen te maken. Uw naam heeft echter een zeer goeden klank als amateur-detective en

ik heb zelfs van eenige Londensche collega's vernomen dat gij reeds een aantal ingewikkelde crimineele zaken tot oplossing hebt weten te brengen.

— Dan hebben uwe collega's mij te veel eer aangedaan, mijnheer.

— Toch niet, mylord! En als gij waarlijk belang in deze zaak stelt, dan wil ik u bij uitzondering toestaan de geheimzinnige kamer in oogenschouw te nemen!

— Ik dank u, mijnheer. Heeft men het lichaam op de zelfde plaats laten liggen?

— Ja, er is nog niets aan het vertrek veranderd.

De commissaris was naar zijn schrijftafel gegaan, waar hij vlug een gedrukt formulier invulde.

Hij overhandigde het aan zijn bezoeker met de woorden:

— Ziedaar, mylord! Als gij dat morgen toont aan den politieagent die voor het huis op wacht staat, dan zal hij u onmiddellijk doorlaten.

— Dat vergat ik nog te vragen — waar bevindt zich het kantoor van Adams?

— In de rue Royale, no. 64.

— Dan blijft mij niets anders meer over dan u dank te zeggen voor uw bereidwilligheid, mijnheer de commissaris.

— Ik ben steeds tot uw dienst, mylord, en ik hoop dat gij mij de eer zult aandoen mij het resultaat van uw onderzoekingen persoonlijk te komen mededeelen!

— Dat zal ik zeker niet nalaten, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Tot wederziens dan, mylord — ik wensch u een goed succes toe! Ik moet echter vreezen dat mijn recherche u wel voor zal zijn!

— Ik verlang niets liever, mijnheer, hernam Raffles glimlachend.

De heeren drukten elkander de hand en daarop verlieten Raffles en Charly het bureau weder.

De auto, door Henderson gestuurd, bracht hen spoedig weder naar het Hotel de l'Europe, onderweg had Raffles slechts weinige woorden gesproken.

Zijn eenige opmerking van eenig belang was:

— Het verheugt mij, Charly, dat je zooveen de vraag hebt gesteld, welk motief Jeffrey Aams toch wel kan hebben gehad om Richard Armstrong te dooden. Misschien worden wij wel morgen wel wijzer!

HOOFDSTUK IV.

Het voetspoor in den bloedplas.

Den volgenden dag waren Raffles en Charly reeds reeds vroeg op de been.

Beiden waren zeer ongeduldig om zich naar de rue Royale te begeven.

Na een uitstekend ontbijt lieten zij aanstonds de auto voorkomen en reden naar de rue Royale.

Het huis dat het nummer 64 droeg was een oud deftig gebouw, waarvan de meeste verdiepingen als kantoor waren ingericht.

Voor de huisdeur stond een agent van politie op wacht, die echter niet de minste moeilijkheden maakte de beide vrienden toe te laten, toen Raffles het gedrukte formulier liet zien dat door den commissaris van politie was ondertekend.

— Waar vind ik het kantoor van Adams, goeden vriend? vroeg Raffles.

— Op de bovenste verdieping, mijnheer!

De twee vrienden bestegen de trap en hielden niet op voor zij de bovenste verdieping hadden bereikt.

Ook hier troffen zij op de gang een politiedienaar aan, aan wien zij eveneens hun legitimatie moesten toonen.

Toen dit geschied was vroeg Raffles:

— Zijn hier heden reeds rechercheurs geweest, mijn vriend?

— Ja, mijnheer, zij zijn zoo juist vertrokken.

— Is er nu iemand binnen?

— Niemand, mijnheer.

— Zooveel te beter, dan kunnen wij ongestoord onze opmerkingen maken!

De agent opende de deur van een fraai ingericht kantoor.

Zij konden echter aanstonds niet binnen treden, want eerst moest Raffles een dikke portière terzijde schuiven, die over een koperen roede gehangen was en de deur afsloot.

Het licht stroomde binnen door twee ramen, waarvoor eveneens dikke fluweelen gordijnen hingen.

Midden op den vloer, omringd door een plas gestolt bloed, dat een walgelijke korst vormde op het prachtige Smyrna karpet, lag het lichaam van den doode.

Ofschoon de staat van ontbinding reeds eenigermate

was ingetreden, waren de trekken nog zeer goed te herkennen.

Het hoofd hing eenigszins op zijde en in den nek was een groote bloederige plek zichtbaar, de plek waar de kogel den ongelukkige getroffen had.

In een hoek van het vertrek stond een kapstok.

Daaraan hing een sierlijke pelsjas.

Op de groote schrijftafel waren de voorwerpen uitgestald die men in de zakken van den doode had gevonden.

Midden in den plas geronnen bloed was met behulp van eenige reepjes papier een vierkant afgezet.

Raffles bukte zich en spoedig werd hem de reden hiervan duidelijk: In het afgezette vierkantje was de afdruk van een zool zichtbaar!

Aanstonds haalde Raffles zijn kleine meetlat te voorschijn, die hij met opzet bij zich gestoken had, waarop hij met de grootste zorgvuldigheid de maat van den afdruk nam, die zeer duidelijk en scherp in 't bloed zichtbaar was.

Toen wierp hij een blik om zich heen.

Zwijgend liep hij eenige malen het vertrek op en neder.

Toen bleef hij voor den kapstok en den pels staan.

Hij opende de deur en riep den agent.

— Ben je op de hoogte van de zaak, vroeg hij den agent vriendelijk.

— Dat gaat nogal, mijnheer!

— Weet je ook aan wien die pels toebehoort, die daar ginder hangt?

— Aan mijnheer Armstrong! De portier heeft verklaard duidelijk te hebben gezien, dat de Engelsche vreemdeling die jas droeg.

— Het is dus uitgesloten dat dat kleedingstuk aan mijnheer Adams toebehoorde?

— Volkomen uitgesloten, mijnheer! Hij droeg een ulster met groote ruiten!

— Had de doode dezen pels aan, toen hij werd gevonden?

— Neen, hij hing aan den kapstok.

— Ik dank je voor je inlichting, mijn vriend.

Raffles ging het vertrek weder binnen en betastte de portière.

Hij bromde wat in zichzelf en zeide toen luid:

— Die mijnheer Adams schijnt een kouwelijk heer te zijn geweest! Ik heb nog nooit zulke dikke gordijnen als deze gezien! En op den vloer ligt, behalve het vloerkleed nog een dik karpel, om niet te spreken van de losse kleedjes!

— Misschien wilde hij geen hinder hebben van de straatgeluiden, meende Charly.

— Of hij wilde dat de geluiden in dit vertrek niet buiten werden gehoord, ging Raffles kalm voort.

Charly keek hem verwonderd aan.

Toen begonnen zijn oogen te schitteren.

— Je denkt dus dat hier een hinderlaag gelegd is?

— Dat zal mij tenminste volstrekt niets verbazen!

Hij wees op den kapstok en vroeg toen:

— Heb je wel op dien kapstok gelet? De agent van politie verklaarde dat Armstrong zijn pels had uitgetrokken. Welnu, ik denk dat dit voorwerp daar met opzet is geplaatst, teneinde den bezoeker die hier verwacht werd, in de gelegenheid te stellen het kleedingstuk daar op te hangen.

— Maar waarom dan toch? riep Charly verwonderd uit.

— Om twee redenen! De moordenaar moest verwachten dat zijn slachtoffer een zeer dik kleedingstuk zou dragen, want het is zeer koud! Daar hij wilde doen gelooven aan een ongeluk, en dus slechts een enkelen keer zou kunnen schieten, moest het eerste schot raak en ook doodelijk zijn! Een zware pels echter met bont gevoerd, is wel in staat een revolverkogel zoo niet geheel en al tegen te houden, dan toch onschadelijk te maken! Ten tweede is de kapstok juist zoo geplaatst dat Armstrong als hij het kleedingstuk er weder af nam met zijn rug naar gindsche schrijftafel kwam te staan!

— Je hebt waarschijnlijk gelijk! riep Charly uit. Wat je daar zegt is tenminste volstrekt niet onmogelijk!

— Het klopt tenminste met die buitengewoon dikke vloerbedekking en die zware gordijnen en portières! Als ik mij niet sterk vergis, Charly, dan hebben wij hier te doen met een aanslag, die met duivelsche list en, ik moet het zeggen, met groote sluwheid is beraamd!

— Maar het motief, Edward — het motief! riep Charly uit.

— Beste jongen, als wij dat motief kenden, dan konden wij ook beslissen of Adams zelf de moordenaar is dan wel of hij een handlanger heeft gehad!

Hij was de kamer nog eens rondgegaan en stond nu weder stil voor de schrijftafel.

Hij nam de portefeuille te hand welke de politie op het levenlooze lichaam had gevonden.

Men had er alle papieren voorloopig in laten zitten.

Raffles opende deze en begon den inhoud aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Zij bevatten een aantal zakenbrieven, de meeste onderteekend met den naam Jeffrey Adams.

Al deze brieven waren getypt op één na.

Deze bevatte slechts eenige woorden en luidde:

Mijnheer,

In verband met ons laatste telefonische onderhoud verzoek ik u beleefd, ter afhandeling van de u bekende zaak op Donderdag 9 December mij op mijn kantoor in de Rue Royale, 64, te willen bezoeken.

Hoogachtend,

JEFFREY ADAMS.

De brief was geschreven met een krachtige hand.

Raffles draaide hem eenige malen heen en weer en las hem toen nogmaals over.

Toen keek hij peinzend voor zich heen.

— Ik weet niet hoe het komt, zeide hij, maar ik moet deze hand reeds vroeger gezien hebben!

— Dat is toch niet waarschijnlijk, Edward, riep Charly uit. Je kent dien Adams toch niet.

— Dat is zoo. En toch weet ik bijna zeker dat ik dit handschrift reeds meer onder de oogen heb gehad. Het is met een eigenaardige steile hand geschreven, zooals je ziet.

— Hoe zou het komen dat al die andere zakenbrieven getypt zijn en slechts deze geschreven is?

Raffles haalde de schouders op.

— Daarop kan ik je geen antwoord geven! Ik vermoed echter dat Adams geen schrijfmachine bij de hand heeft gehad toen hij dit briefje opstelde!

— Dat zou dan bewijzen, dat hij dit kleine briefje heeft geschreven, terwijl hij zich buiten zijn kantoor bevond! meende Charly. Want daar ginds staat een schrijfmachine, zooals je ziet.

Raffles knikte tevreden.

— Dat heb je goed opgemerkt, zeide hij. Ik zou er zelfs aan willen toevoegen dat Adams dit briefje, dat Armstrong in den dood zou zenden, een weinig overhaast heeft moeten schrijven. Blijkbaar moest om de

een of andere reden, die wij niet kennen, zijn plan eerder volbracht worden dan hij verwacht had.

Hij vouwde den brief weder op en schoof hem in de portefeuille.

Toen bedacht hij zich, nam er den brief weder uit, vouwde hem open en zocht naar een vel carbonpapier, dat hij spoedig in een der laden ontdekte.

Met het puntige achtereinde van een beenen penhouder trok hij den geheelen brief zorgvuldig na op een blaadje van het schrijfpapier dat hij eveneens op de schrijftafel had gevonden en deed nu den oorspronkelijken brief weder in de portefeuille.

— Wees zoo goed, dezen afdruk nog eens zorgvuldig met inkt over te trekken, Charly, verzocht hij den jongen man die aandachtig had toegekeken. Dit blauwe afdrukje zal te spoedig plekken en onduidelijk worden.

Terwijl Charly aan de tafel plaats nam om aan het verzoek te voldoen, zette Raffles het onderzoek van de portefeuille voort.

Juist toen Charly met zijn werk gereed was, liet Raffles een zacht gefluit hooren.

De jonge man keek op.

— Wat is er? vroeg hij toen.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, hief Raffles een klein voorwerp in de hoogte dat hij uit een kleine witte enveloppe had gehaald.

— Een haarlok, riep Charly uit.

— Ja, juist, een lok van het schoonste goudblonde haar, dat men zich kan voorstellen.

— Zat dit in de portefeuille?

— Zooals je zegt! en wel in een klein wit enveloppe, er is een klein stukje papier bijgevoegd waarop deze woorden staan: „Ter herinnering. Lore.”

Raffles liet Charly het kleine stukje papier zien.

— Herken je deze hand soms? vroeg hij.

De jonge man dacht even na en riep toen uit:

— Ja zeker, het is de hand van mevrouw Colvilly.

— Goed geraden, mijn jongen. Het is de hand van deze jonge vrouw, die prachtig blond haar heeft en wier voornaam Eleonore is.

De beide mannen zwegen eenige oogenblikken.

Toen merkte Charly op:

— De betrekkingen tusschen Richard Armstrong en mevrouw Colvilly schijnen dan niet zoo geheel onschuldig te zijn geweest als haar broeder, Edgard Davy ons mededeelt.

— Dat mogen wij niet afleiden uit deze haarlok, zeide Raffles ernstig. Het is ook zeer goed mogelijk dat de broeder het geheim zijner zuster niet kent.

— Maar hoe het ook zij — deze innige verstandhouding kan toch onmogelijk iets te maken hebben met dezen moordaanslag.

Raffles antwoordde niet aanstonds.

Hij wreef zich eenige malen over zijn voorhoofd en scheen in diep gepeins te verzinken.

Toen nam hij het vel papier op, waarop de afdruk van den brief stond en mompelde voor zich heen.

— Ik weet zeker dat ik dit handschrift meer heb gezien — maar waar en wanneer?

Hij vouwde het papier op en liet het in zijn zak glijden.

Naast het levenloze lichaam stond hij nogmaals stil om den afdruk in den bloedplas te beschouwen.

— De man, die hier gestaan heeft droeg splinternieuwe schoenen, bromde hij toen. De indruk is buitengewoon zuiver en overal even diep. Het is een buitengewoon kleine voet, zooals je ziet.

— Ja, voor een man opmerkelijk klein.

— Het is een Weener model, ging Raffles voort. De Canadees schijnt dus niet het schoeisel van zijn eigen land te hebben gedragen, met zijn botte vierkante punten.

Hij had onder het spreken de haarlok weder in de enveloppe en deze in de portefeuille gedaan.

Hij wierp nogmaals een blik om zich heen en zeide toen:

— Ik geloof niet dat wij hier nog iets kunnen uitrusten, mijn jongen. Maar zooveel durf ik nu wel reeds te zeggen: De Brusselsche politie heeft volkomen gelijk als zij naar dien Jeffrey Adams zoekt. Want het is dunkt mij duidelijk dat hier geen sprake is van een ongeval, maar wel degelijk van een listig beraamden moordaanslag.

— En wat zullen wij nu doen?

— Naar Londen terugkeeren, mijn jongen.

— Wat, wil je niet in Brussel blijven?

— Nog slechts tot vanavond, maar dan keeren wij ook terug. Want luister goed, Charly, ik geloof dat wij de oplossing van dit sombere raadsel niet in de Belgische hoofdstad maar in die van het Vereenigd Koninkrijk moeten zoeken.

HOOFDSTUK V.

Het onderzoek te Brussel.

Raffles en Charly verlieten het kantoor.

Op de gang haalden zij verlicht adem.

— Wanneer wordt die ongelukkige begraven? vroeg

Raffles aan den agent.

— Waarschijnlijk vandaag nog, mijnheer.

— Zijn er familieleden van hem hier?

— Ja, mijnheer, zijn vader en moeder.

— Weet gij hun adres?

— Zij logeeren in het Hotel Metropole. Het werd mij zoo even medegedeeld door een der rechercheurs.

— Hoe is de naam van den geneesheer die de lijk-schouwing heeft verricht?

— Dokter Chaudois, mijnheer. Hij woont in de rue de la Loi.

Raffles had beide adressen genoteerd.

Toen knikte hij den agent vriendelijk toe en zeide:

— Ik dank je, goede vriend.

— Heeft mijnheer iets kunnen ontdekken?

— Ik heb ontdekt, wat de politie van deze stad ook reeds heeft ontdekt, namelijk dat hier geen sprake is van een ongeval.

— Geloofst gij, mijnheer! riep de agent uit.

— Ik ben er bijna zeker van.

— Maar met welk doel zou die Adams uwen armen jongen landgenoot dan toch wel juist te Brussel van het leven hebben beroofd? riep de agent uit.

— Die vraag hebben wij ons zelve ook al gesteld, merkte Raffles op. Als wij haar konden beantwoorden, dan zou het raadsel voor het grootste deel tot oplossing zijn gebracht.

Hij hield even op en vervolgde toen:

— Was die Adams hier goed bekend in Brussel?

— Zijn naam werd ten minste meermalen genoemd, mijnheer.

— Had hij hier vele relaties?

— O ja! Hij ontving hier in ditzelfde kantoor soms op een dag wel vijf of zes menschen die zaken met hem kwamen doen.

— Wat was hij eigenlijk?

— Importeur van een groot aantal waren.

— En kwam hij hier vaak?

— Eens of twee malen per week. Maar hij reisde ook

veel naar Hamburg, Bremen, Rotterdam en andere groote handelssteden.

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd. Blijkbaar trachtte hij uit alle macht zijn gedachten op een punt te concentreren.

Toen hief hij het hoofd weder op en zeide:

— Het spijt mij dat de instructies je verbieden een geldelijke belooning aan te nemen, mijn vriend, maar wat dunkt gij van een klein persoonlijk geschenk?

— O, dat is heel iets anders, mijnheer, zeide de agent met een glunder lachje.

— Dat meen ik ook, hernam Raffles met een glimlachje, terwijl hij den man een geldstuk in de hand drukte.

Daarop wenkte hij Charly en de beide vrienden verlieten het huis waar zich het raadselachtig voorval had afgespeeld.

Op de stoep stond Raffles eenige oogenblikken stil.

Toen barstte hij uit:

— De duivel mag mij halen als ik er iets van begriep. Je ziet, dat ik er rond voor uitkom. Je hebt het zelf al eens opgemerkt, en ik herhaal het! Voor iedere misdaad moet een motief zijn. Welnu, welk motief kan die Canadees, die slechts weinige malen in Europa vertoeft, die voortdurend groote zakenreizen maakt en die Richard Armstrong ternauwernood gekend kan hebben, toch wel bewogen hebben om den jongen man van het leven te berooven.

Hij daalde eenige treden af en bleef toen opnieuw stil staan.

— En waar is, voor den duivel, die Adams zoo plotseling heengestoven?

— Maar Edward, hoe heb ik het nu met je? riep Charly verbaasd uit. De man bevindt zich toch in New-York. Daar heeft hij immers zijn brief aan de Brusselsche politie geschreven.

Raffles keek verward om zich heen.

— Het is waar, dat was mij door het hoofd gegaan, ik geloof werkelijk dat deze zaak mijn denkvermogen geen goed doet. Het is waar, Jeffrey Adams zit alweder in zijn land.

Met snelle schreden begon Raffles de rue Royale af te loopen.

Op het plein voor het Koninklijk Paleis, in de schaduw van het prachtige standbeeld van Godfried van Bouillon, bleef hij opnieuw besluiteloos stilstaan.

— Ik wilde de ouders van den armen Armstrong wel eens bezoeken, zeide hij. Wij zijn hier dicht in de buurt van het hotel.

— Kunnen wij dat wel doen, Edward?

— Zij zullen het ons niet kwalijk nemen als wij zeggen, dat wij hier zijn om de zaak tot klaarheid te brengen.

— Wat wilde je dan van hen weten?

— Ik wil iets meer van de gewoonten van Richard Armstrong te weten komen.

— Denk je dat je dat veel verder zal brengen?

— Dat moeten wij in ieder geval afwachten.

Al sprekende waren zij de steil klimmende Montagne de la Cour afgedaald.

Zij liepen langs de heerlijke kerk van St. Gudule en riepen daar een auto aan die hen naar den Boulevard Anspach bracht, waar zich het Hotel Metropole bevindt.

Raffles krabbelde eenige woorden op de achterzijde van zijn visitekaartje en overhandigde dit aan een toesnellenden kellner, nadat hij op zijn vraag of het echtpaar Armstrong zich op zijn kamer bevond een bevestigend antwoord had gekregen.

De kellner snelde met het kaartje weg en keerde eenige oogenblikken later terug met het verzoek hem te willen volgen.

Eenige minuten later stonden Raffles en Charly tegenover de zwaarbeproefde ouders.

Beiden waren in diepen rouw.

Het gelaat van den ouden Armstrong was zeer bleek en diepe groeven waren in zijn voorhoofd geploegd.

Da moeder van Richard Armstrong zag er met haar rood bekreten oogen en ingevallen wangen beklagenswaardig uit.

Aanstands begon Raffles:

— Gij kent mij wel, niet waar, mijnheer Armstrong? Laat ik beginnen met u mijn verontschuldigingen aan te bieden dat ik u in dit smartelijk uur kom lastig vallen; maar ik geloof u van dienst te kunnen zijn bij het ontdekken van den moordenaar van uw zoon.

— Gij gelooft dus dat hij vermoord is, Mylord? vroeg de oude man met gesmoorde stem, terwijl hij Raffles met bevende hand bij den arm greep.

— Dat geloof ik inderdaad, mijnheer, antwoordde

Raffles ernstig. Ik kende uw zoon, en ik heb er alles opgezet om deze zaak tot klaarheid te brengen.

Nu greep de oude dame de hand van den Grooten Onbekende en barstte in hartroerend snikken uit.

— Mijn jongen, mijn arme lieve jongen, kreet zij op wanhopigen toon.

Raffles streeelde haar zachtjes en eerbiedig over het grijze haar.

— Bedwing uw smart, mevrouw, zeide hij toen, ten diepste ontroerd door dit ontzaggelijk leed. Wel kunnen wij uw zoon niet tot het leven terugroepen, maar wij kunnen hem wreken door zijn moordenaar op te sporen en hem aan de justitie over te leveren. Ik ben zeker dat gij de Brusselsche politie en ook mij daar bij wilt helpen.

— Gij kunt op ons rekenen, Mylord, zeide de oude Armstrong op doffen toon.

— Zoudt gij mij dan op eenige vragen willen antwoorden?

— Vraag wat gij wilt, Mylord.

— Kende uw zoon Jeffrey Adams goed?

— Niet meer of beter dan de meeste zijner zaken-vrienden. Ik geloof zelfs dat hij hem niet meer dan twee- of driemaal persoonlijk ontmoet heeft en dan nog slechts zeer korten tijd.

— Van welken aard waren de zaken die hij met hem dreef?

— Richard was fabrikant van electromotoren, zooals gij weet, Mylord. Adams had hem voorgesteld als agent van zijn fabriek te Winnipeg op te treden, en dat was alles.

— Woonde hij daar? vroeg Raffles snel.

— Ja, daar had hij zijn zaken.

Raffles noteerde vlug den naam van de Canadeesche stad en vervolgde toen:

— Hebt gij hem nooit over Adams hooren spreken?

— Slechts zeer zelden.

— Liet hij zich dan gunstig of ongunstig over hem uit?

— Hij sprak met de grootste onverschilligheid over hem zooals men over iemand doet dien men nog slechts korten tijd kent en maar zelden ontmoet.

— Er is u dus niets van een vijandschap tusschen die beide mannen bekend?

— Niet in het minst, Mylord.

Raffles schudde langzaam het hoofd.

— Ik moet erkennen, de zaak wordt er door uw antwoorden niet duidelijker om, zeide hij toen zacht. Kunt gij u zelf geen redenen bedenken die Adams er

toe zouden gebracht kunnen hebben, uw zoon opzettelijk van het leven te berooven?

— Volstrekt geen, Mylord.

— Ik moet nu een teedere snaar aanroeren, maar het kan van groot gewicht zijn, vervolgde Raffles. Weet gij zeker, dat er geen vrouw in het spel was? Kunnen zij beiden niet bij toeval dezelfde vrouw hebben liefgehad?

De oude man aarzelde even voor hij antwoordde:

— Dat is volkomen uitgesloten, Mylord.

Hij wisselde een snellen blik met zijn vrouw en vroeg toen:

— Niet waar, Mary, dat is immers onmogelijk?

— Onmogelijk! antwoordde de oude dame, bijna onhoorbaar.

Raffles beet zich op de lippen.

Maar hij had zich eenmaal voorgenomen om tot het einde door te zetten.

En daarom hernam hij:

— Luister, mijnheer Armstrong. Misschien raak ik een pijnlijke wonde aan, maar het gaat niet anders: Zooeven heb ik in de portefeuille van uw zoon een lok schoon blond haar gevonden, waarbij de woorden gevoegd waren: „Ter herinnering. Lore”. Ik ken de hand die die woorden geschreven heeft, en ik ken den naam van de vrouw die zulk schoon haar heeft. Weet gij waar ik op doel?

De oude vrouw knikte.

Er verscheen een smartelijke trek om haar smalle lippen.

Zij deed de oogen even dicht en toen zij ze weder opende stonden zij vol tranen.

— Ik geloof dat het voor niemand een geheim was dan — voor hem, voor haar man, Mylord! Mijn arme jongen is nu dood en wij behoeven het niet te verzwijgen — hij had Leonore Colvilly meer lief dan zijn leven!

— Ik wist het wel! bromde Raffles in zichzelf.

Toen vervolgde hij luid:

— Was hij goede vrienden met Colvilly?

— Uiterlijk zeker, Mylord! Mijn jongen had een edel gemoed, en hij wilde tot geen prijs den naam van de vrouw in opspraak brengen, die hij zoo lief had!

— Kende hij Colvilly reeds lang?

— Sedert een paar jaren!

— En het meisje?

— Sedert zijn jongensjaren!

— Hoe komt het dan..... maar neen, dit zijn zaken die mij niet raken!

— Gij moogt het wel weten, Mylord, hernam de oude dame eenvoudig. Onze jongen heeft jarenlang in het buitenland gestudeerd. Hij was niet rijk en Leonore daarentegen had een zeer groot kapitaal te wachten. Hij durfde haar niet vragen — en zij geloofde dat hij niets om haar gaf! Toen hij eindelijk terugkeerde was zij in het huwelijk getreden met Colvilly.....

Raffles had aandachtig geluisterd.

Mar nu merkte de oude heer op:

— Gij moet het mij ten goede houden, Mylord, maar ik kan volstrekt niet inzien in welk verband dit alles kan staan met de misdaad die op onzen lieven zoon gepleegd is.

— Ik moet erkennen dat ik voor het oogenblik volstrekt geen samenhang zie, mijnheer Armstrong, hernam Raffles, en toch is 't volstrekt noodzakelijk dat gij niet alleen aan mij, maar later ook aan de politie alles zult moeten zeggen wat ook maar eenig licht kan werpen op de relaties van Richard Armstrong!

Hij dacht even na en ging toen voort:

— Kwam hij veel bij de Colvilly's aan huis?

— Ja, zeer veel!

— Het echtpaar Colvilly heeft immers geen kinderen?

— Neen! antwoordde de oude heer Armstrong verwonderd.

Raffles stond op van zijn stoel die hem bij zijn binnentreden was aangeboden.

Hij boog voor het echtpaar en zeide:

— Ik zeg u dank voor uw inlichting! Wie weet zal het later wel blijken van hoeveel nut zij zijn geweest!

De oude heer schudde het hoofd.

— Dat kan ik tot mijn spijt niet inzien, Mylord, zeide hij droevig. En ik moet het er wel voor houden dat hier inderdaad een ongeval heeft plaats gehad, daar ik mij volstrekt niet kan voorstellen welke reden Adams kon hebben gehad onzen Richard te vermoorden

— Naar die reden moeten wij zoeken, mijnheer Armstrong! zeide Raffles op ernstigen toon.

— En denkt gij haar te kunnen ontdekken? vroeg de ongelukkige vader.

— Ik zal niet eerder rusten, voor ik dat gedaan heb! antwoordde Raffles rustig. En nu wil ik u niet langer ophouden. Ik begrijp maar al te goed, dat gij er behoefte aan hebt, in eenzaamheid aan uwe smart den vrijen loop te laten! Vaarwel — ik hoop u spoediger dan gij wellicht wel denkt, de tijding te kunnen brengen, dat de dood van uw zoon ten minste niet ongewroken zal blijven!

Nogmaals maakten de beide mannen een buiging voor het echtpaar en daarop verlieten zij snel het vertrek.

Voor de deur bleef Raffles een oogenblik stil staan.

— Ik had nu nog wel wat meer willen vragen, mompelde hij. Maar ik wilde niet meer dan noodzakelijk in hun smart wroeten. Wij zullen, wat wij weten willen, wel op een andere manier onderzoeken! Kom mede, Charly. Wij moeten aan het werk!

De twee mannen verlieten het hotel.

— Naar het hotel, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe, die nog altijd met auto voor het terras van het hotel wachtte.

Snel reed de groote renwagen weder naar het hotel terug, waar de vrienden hun intrek hadden genomen.

Dadelijk begaven zij zich naar hun kamer, nadat Raffles Henderson bevel had gegeven, zich gereed te houden, om op het eerste sein weder te kunnen uitrijden.

HOOFDSTUK VI.

Naar Londen terug.

Den geheelen dag besteedden de twee vrienden aan het doen van onderzoek naar de geheimzinnige zaak, die hun naar de Belgische hoofdstad had gebracht.

Maar zij moesten, toen de avond viel, wel erkennen dat al hun moeite tot dusverre vergeefs was geweest.

Zij hadden volstrekt geen aanknoopingspunt kunnen vinden.

Het scheen wel alsof alles wat Jeffrey Adams betrof in een duistere wolk was gehuld.

En toch hadden velen hem gezien en gesproken!

Tal van handelaren kenden hem en hadden gedurende de laatste paar maanden zaken met hem gedreven.

En al deze menschen beschreven hem als een zachtvaardig, gemoedelijk man van meegaanden aard, die zeer goed Fransch sprak, maar zich ook in het Engelsch voortreffelijk wist uit te drukken.

Hij logeerde steeds in hetzelfde hotel.

Ook daar trachtten Charles en Raffles inlichtingen in te winnen.

Maar wat de hotelhouders en de kellers hun wisten mede te deelen, bracht hen niet veel verder.

Adams had zeer geregelde gewoonten, ontving nu en dan een zakenvriend in het hotel en scheen veel te doen te hebben, want hij verzond en ontving heel wat brieven en telegrammen.

Intusschen kwamen er ook uit Hamburg, Bremen en Rotterdam telegrammen bij het Brusselsche hoofdcommissariaat van politie, waaruit duidelijk bleek dat Adams ook in deze handelssteden bekend was en daar zaken dreef.

Dit eene was dus duidelijk. Jeffrey Adams was geen fictief persoon!

Hij bestond, hij was een man van vleesch en bloed!

En langzamerhand begon zich twijfel van Raffles meester te maken!

Zou hij zich dan toch vergist hebben?

Zouden zijne combinaties niet deugen?

Zou hier werkelijk slechts een ongeval hebben plaats gehad?

Maar met alle kracht verzette hij zich tegen deze opvatting, die tegen alle logica streed!

Want als het een ongeval was geweest, waarom dan die zonderlinge plaatsing van den kleederenstandaard bij de deur, om Richard Armstrong te dwingen zijn zwaren pels op te hangen?

Waarom die vreemde houding van het lichaam?

Waarom die dikke gordijnen, die zware vloerkladders in het kantoor, die ieder geluid moesten dempen?

Al die vragen hielden Raffles nog steeds bezig.

Hij had zich naar den gerechtsgeneesheer, dokter Chadois begeven, die het lijk geschouwd had, maar deze had hem niet meer kunnen zeggen dan hij zelf reeds in de bladen gelezen had:

„Het schot was gelost uit een zeer goede revolver, de kogel was in den nek binnengedrongen, door de halswervels gegaan en had door de keel den hals weder verlaten.

Maar hoe men ook gezocht had, men had den kogel zelf niet terug kunnen vinden!

Het eenige wat met zekerheid te zeggen viel was, dat het schot waarschijnlijk op een afstand van

twee tot drie meter gelost was, en dat de getrofene bijna onmiddellijk dood was geweest!"

Raffles begreep wel dat hij aan deze gegevens al zeer weinig had.

Zijn verblijf te Brussel, zoo vreesde hij, zou hem van weinig nut zijn.

Het beste was dan ook, naar Londen terug te keeren, om daar zijn onderzoek voort te zetten, in de hoop, dat hij door het verleden van Richard Armstrong zorgvuldig na te gaan iets meer te weten zou kunnen komen aangaande de motieven, welke Jeffrey Adams er toe hadden kunnen brengen hem van het leven te berooven!

En als hij werkelijk een misdaad had begaan, en meende dat hij in Canada in veiligheid was, dan zou Lord Lister, de Groote Onbekende, hem spoedig doen gevoelen dat hij buiten den waard had gerekend!

En zoo besloten dus de beide vrienden nog denzelfden avond naar Londen terug te keeren.

De auto bracht hen weder naar Calais, nadat Raffles afscheid had genomen van den vriendelijken hoofd commissaris van politie en hem zijn dank had betuigd voor de verleende medewerking.

Zij kwamen juist bijtijds om de nachtboot te halen.

Gedurende de reis spraken de beide vrienden niet veel.

Raffles was steeds in gedachten verdiept, waarvan Charly den aard wel kon raden en de jongeman zelf peinsde over niets anders dan over het raadsel van de Rue Royale.

Hoe het mogelijk was, dat een vreemdeling, een Canadees, in weinige maanden zoo wraakgierig gezind zou worden jegens een zijner medemenschen — dat kon hij zich niet voorstellen!

Want het bleek immers uit alles, dat Richard Armstrong den Canadeeschen importeur nooit van te voren gezien of gesproken had.

Die wraakgierige gevoelens zouden dus ontstaan moeten zijn gedurende den korten tijd dat hij in Engeland zaken met hem gedreven had.

Toen de beide vrienden over de verschansing leunden, dicht in hun warme pelsen gewikkeld, maakte Charly zijn vriend deelgenoot van dit inzicht.

— Je hebt gelijk! zeide Raffles zachtjes. Ik weet dat het onwaarschijnlijk klinkt — en toch moet het zoo zijn! Ik weiger aan een ongeval te gelooven!

— Zou het mogelijk zijn, hernam Charly aarzelend, dat hier — een vrouw in het spel is?

— Daaraan heb ik ook al gedacht! Maar dan zou

die vrouw niemand anders kunnen zijn dan mevrouw Colvilly. Wij weten het niet alleen van haar broeder, Edgard Davy, en van de ouders van Richard Armstrong, maar ook uit onze eigen ervaring in het kantoorvertrek in de Rue Royale, dat de jonge man een innige liefde koesterde voor mevrouw Colvilly — een liefde die blijkbaar in het geheim beantwoord werd!

— Zou het dan niet mogelijk zijn dat ook Adams op haar verliefd was, en op die wijze zich heeft willen ontdoen van een gehaten medeminnaar?

Raffles schudde mismoedig het hoofd.

— Daaraan heb ik ook al gedacht, hernam hij toen, naar ik heb die meening weder moeten verwerpen! Vraag je zelf maar eens af, mijn jongen, of het mogelijk of zelfs maar waarschijnlijk is dat een man, een vreemdeling, die slechts eenige maanden in Europa is en daarvan zeker geen vijf volle uren in het gezelschap van mevrouw Colvilly heeft doorgebracht, zoo waanzinnig op haar verliefd zou geraken dat hij daarom een ander koelbloedig, met voorbedachten rade van het leven zou berooven!

— Het is waar — het klinkt niet zeer aannemelijk! moest Charly bekennen.

— Het klinkt zoo weinig aannemelijk, waarde Charly, dat wij deze mogelijkheid gerust kunnen uitschakelen! Er moet iets anders achter schuilen!

— Concurrentienijd misschien?

— Dat is uitgesloten! Armstrong was fabrikant en Adams is importeur — dat zijn twee categorieën, die elkander wederzijds noodig hebben!

— Een aanval van waanzin misschien?

— Geen denken aan! De zaak was lang van tevoren beraamd! En met zooveel list begaan, dat zij alleen het werk kan zijn van een zeer sluw, gewetenloos en vooral zeer verstandig man!

— Dan geef ik het op! riep Charly uit.

— Ik niet! hernam Raffles kalm. Ik geef het niet op voordat alle mogelijkheden zijn uitgeput!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Jij kent Colvilly, geloof ik, beter dan ik. Kun je me niets van hem vertellen?

— Wat wil je weten?

— Hoe is zijn karakter?

— Naar wat ik van hem weet en ondervonden heb, zou ik zeggen: berekenend, koud, arglistig en vooral zeer hebzuchtig! Een goed sportman, een goed speler, een liefhebber van een goed glas wijn, maar geen drinker. Een man met stalen zenuwen, moedig, zonder blufferij, maar die toch waarschijnlijk geen hond

van verdrinking zou redden als hij daarvoor zijn schoenen moest nat maken!

Raffles had glimlachend geluisterd.

— Je beschrijving is even kort als duidelijk, mijn jongen! Is Colvilly rijk?

— Ja, dat wil zeggen — hij is het geworden!

— Waardoor?

— Wel, door zijn huwelijk met Eleonore Davy!

Raffles liet een zacht gefluit hooren.

— Daaraan had ik niet gedacht! zeide hij toen.

Charly keek hem verbaasd aan.

— Wat bedoel je? vroeg hij.

— Voorloopig — niets! Colvilly was dus arm toen hij haar trouwde?

— Arm kan men het niet noemen, maar hij was toch allesbehalve rijk!

Raffles streek zich eenige malen met de handen over de oogen.

Blijkbaar hielden zijn gedachten zich bezig met een of ander gewichtig vraagstuk.

Maar eensklaps, blijkbaar zonder eenigen overgang, begon hij over heel andere zaken te spreken, die niets met het raadsel in de rue Royale te maken hadden.

Charly kende dit verschijnsel.

Hij wist dat Raffles thans een nieuw aanknooppingspunt gevonden meende te hebben en nu aanstonds over andere onderwerpen ging spreken, ten einde zijn nieuwe opvattingen gelegenheid te geven om te „bezinken”, zooals hij het noemde.

En zoo kwam het dan ook dat de beide vrienden, toen de boot aan den aanlegsteiger van Dover meerde, met de grootste opgewektheid spraken over een nieuw stuk van Bernard Shaw, dat sedert eenigen tijd met groot succes in een der Londensche schouwburgen werd opgevoerd.

Toen zij in de auto zaten die hen in pijlsnelle vaart langs den donkeren straatweg naar Londen bracht, hadden zij het over futuristische schilderijen, en toen zij in de eetzaal van de villa in de Regentstreet aan het goed voorziene soeper zaten, redetwisten zij over de voor- en de nadeelen van den „Amerikaanschen zit” bij het afrijden van renpaarden.

Maar over de zaak waarvoor zij naar Brussel waren geweest — daarover spraken zij in het geheel niet meer.

Het scheen alsof het geheele raadsel uit de gedachten van den Grooten Onbekende was weggevaagd.

Maar Charly wist wel beter.

Hij was er van overtuigd, dat juist nu het gansche denkvermogen van zijn vriend geconcentreerd was op dit schijnbaar ondoorgrondelijk geheim.

Maar voor de beide vrienden dien nacht afscheid van elkander namen om zich ter ruste te begeven, zeide Raffles als terloops, als geheel zonder bedoeling:

— Wat ik zeggen wilde — je moet morgen toch eens in je kopieboek nagaan of daar nergens een briefje van Colvilly te vinden is.

HOOFDSTUK VII.

Het echtpaar Colvilly.

Den volgenden middag omstreeks drie uur, hield de prachtige blauwgelakte auto van Lord William Aberdeen voor het fraaie huis stil, hetwelk Colvilly in de King Edward street bewoonde.

Raffles en Charly stapten uit en lieten hun kaartje overhandigen aan den deftigen bediende die de deur kwam openen.

Het duurde niet lang of zij werden toegelaten in den grooten ontvangsalon, die met groote weelde gemeubeld was.

Daar bevond zich reeds een tamelijk groot gezelschap bijeen.

Maar hierover verwonderde Raffles zich niet, want het was immers de ontvangdag van de vrouw des huizes.

En wat zou de groote wereld er wel van gezegd hebben, als mevrouw Colvilly haar jour eens had afgezegd, omdat Richard Armstrong door een Canadeeschen handelaar bij ongeluk of met opzet was doodgeschoten.

Maar wat Raffles wel trof was de buitengewone bleekheid van de jonge vrouw.

Onwillekeurig wierp hij een blik op haar prachtigen haardos.

Het was wel hetzelfde haar als waarvan hij een lok had gevonden in de portefeuille van den jongen doode.

Het was duidelijk dat ook de politie deze vondst had gedaan.

Maar wist zij, evenals hij, dat dit haar van niemand anders afkomstig was dan van Eleonore Colvilly?

Het was mogelijk, maar het was niet waarschijnlijk.

Misschien dat later, als de Engelsche politie met de Brusselsche had geraadpleegd, een en ander aan het licht zou komen.

De buitengewone bleekheid van mevrouw Colvilly scheen ook aan de andere aanwezigen op te vallen, want van alle kanten werd vol bezorgdheid naar haar gezondheid geïnformeerd.

Blijkbaar met groote krachtsinspanning beantwoordde de jonge vrouw vriendelijk en met een flauwen glimlach alle tot haar gerichte vragen.

Maar Raffles had scherpe oogen.

Hij zag zeer goed dat Eleonore moeite had, zich staande te houden en nu en dan met een snel gebaar de handen waarin zij een klein zakdoekje geklemd hield naar het voorhoofd bracht.

Dan sloot zij een oogenblik haar oogen, en als zij ze weder opende lag er een schuwe, haast wilde blik in.

— De arme vrouw ziet er uit alsof zij een geest gezien heeft, zeide Charly hoofdschuddend en op fluissterenden toon tot Raffles met wien hij zich in een hoek teruggetrokken had nadat zij beiden de vrouw des huiszes hadden begroet.

— Misschien heeft zij dien wel gezien, hernam Raffles.

Hij wierp een onderzoekenden blik om zich heen en vervolgde toen:

— Waar is mijnheer Colvilly?

— Ik heb hem nog niet gezien.

Maar nauwelijks had Charly deze woorden gesproken of de deur ging open en Lionel Colvilly trad het vertrek binnen.

Er lag een soort stroeve glimlach om zijn lippen, toen hij op den drempel even aarzelde en de blikken uit zijn staalgrijze groote oogen over de aanwezigen liet dwalen.

Toen kreeg hij Charly en Raffles in het oog en kwam hij regelrecht op hen toe.

Hij maakte een buiging voor Raffles, dien hij het minst van beiden kende en drukte Charly de hand.

— Het verheugt mij dat ik u waarlijk weer eens zie, mijn waarde Brand, zei hij met een duidelijke klank-

volle stem. Ik moet mij over u beklagen, want gij zijt tegenwoordig bijna onvindbaar.

— Drukke zaken, mijn waarde, zeide Charly glimlachend.

— Ik was gisteren met mijn auto voor de deur van de villa in de Regentstreet, maar uw oude kamerbediende zeide mij, dat gij op reis waart, vervolgde Colvilly. Ik kwam u afhalen voor een wandelrit.

— Dat spijt mij waarlijk, zeide Charly. Gij moet weten dat wij plotseling vertrokken waren naar.....

Maar hij kon den zin niet afmaken.

Raffles had hem gevoelig op de teenen getrapt.

Zonder dat de beminnelijke glimlach van zijn gelaat verdween en zonder eenig spoor van verrassing, herstelde de jonge man zich onmiddellijk en vervolgde:

— Wij waren plotseling naar een der landgoederen van Mylord in Schotland vertrokken. Naar het schijnt had een der rentmeesters zich daar in een onderneming gewikkeld waaraan wij zelve te pas moesten komen.

— En is alles nu weer in orde?

— Volkomen in orde, mijn waarde heer, zeide Raffles glimlachend. Gij moet u door deze kleine teleurstelling vooral niet laten ontmoedigen. Als gij lust hebt kunt gij steeds over mijnheer Brand beschikken. Hij zal zelf wel erkennen dat ik niet al te veel van hem verg, niet waar mijnheer Brand.

— Zoo is het, Mylord, antwoordde Charly lachend. Menig particulier secretaris benijdt mij van harte mijn gemakkelijken werkkring.

— Dat wil ik graag gelooven, hernam Colvilly. Men ziet u herhaaldelijk op de renbaan, in den schouwburg en op soirees. Gij hebt een lot uit duizenden, mijn waarde. Willen wij afspreken dat wij morgen samen wat in Hydepark gaan rijden.

Charly scheen een oogenblik te aarzelen.

Maar weer trapte Raffles hem op den voet.

Hij bedacht zich dus niet en antwoordde:

— Ik verlang niets liever.

— Goed zoo. Dan kom ik u om half elf halen. Is u dat te vroeg?

— Volstrekt niet.

— Dan moet gij mij uw oordeel eens zeggen over den nieuwen vosruin, dien ik mij dezer dagen heb aangeschaft.

— Ik verlang niets liever.

— Dan moet ik mij nu verontschuldgen, mijn plichten als gastheer roepen mij elders.

— Laat ik u vooral niet ophouden.

— Tot morgen dan.

— Tot morgen.

Colvilly maakte een buiging voor Raffles, maar deze hield hem nog een oogenblik staande en zeide:

— Het spijt mij, dat ik de opmerking moet maken, maar mevrouw Colvilly ziet er zeer lijdend uit.

Een snelle blik uit de staalgrijze oogen vloog naar het gelaat van de jonge vrouw.

Colvilly klemde de lippen oopen en even fronsden zich zijn wenkbrauwen.

Maar aanstonds herkreeg zijn gelaat de vroegere uitdrukking.

— Zij heeft zware hoofdpijn! Ik heb haar nog aangeraden haar ontvangdag ditmaal af te zeggen, maar zij wilde het niet. Vrouwen hebben soms van die zonderlinge grillen.

— Dat moogt gij wel zeggen, mijn waarde heer, zeide Raffles met een spottend lachje. Ik hoop dat mevrouw morgen geheel en al hersteld zal zijn.

— Dat hoop ik ook — wij wilden namelijk dezer dagen op reis gaan!

— Toch waar? En denkt gij ver van hier te gaan?

— O neen — naar Parijs, Mentone, Nizza of iets dergelijks.

— Nu, ik hoop, dat zulk een reisje mevrouw geheel weder zal doen herstellen.

Nogmaals bogen de beide heeren voor elkander en daarop verliet Colvilly de beide gasten van zijn vrouw.

Raffles keek hem na en bromde iets tusschen de tanden, dat Charly niet verstond.

Eenigszins verwonderd vroeg de jonge man:

— Je schijnt er aan te hechten, dat ik morgen met Colvilly in het Hyde-Park ga rijden?

— In het Hyde-Park of ergens anders, dat is mij onverschillig!

— Mag ik vragen, wat je daar mee voor hebt?

— O, niets bijzonders! Ik wilde alleen maar, dat je hem eens aan het praten kreeg.

— Waarover? vroeg Charly, hoe langer hoe verbaasder.

— Nu, bijvoorbeeld over zijn zaken, zijn huwelijk, zijn zakenconnecties. Maar voorzichtig, zoodat hij niets bemerkt!

— Ik begrijp je niet! hernam Charly op fluisterenden toon. Wat valt er te merken? Je denkt toch hoop ik niet, dat Colvilly iets met de zaak in de Rue Royale te maken heeft?

— Misschien toch wel! antwoordde Raffles rustig. Het zou mij tenminste niet al te zeer verwonderen, als

het bleek, dat Colvilly dien Adams zeer goed gekend heeft.

— En wil je mij dans eens zeggen, welke reden hij wel kon hebben gehad, Richard Armstrong naar het leven te staan?

In plaats van dadelijk te antwoorden, wierp Raffles den jongen man een doordringenden blik toe.

Toen antwoordde hij langzaam:

— Alle redenen, die een man van zijn inborst kunnen nopen, een ieder, die het hem op een of andere wijze lastig maakt, uit den weg te ruimen.

— En — daartoe zou hij een handlanger in den arm hebben genomen, die hem ieder oogenblik kan verraden? hernam Charly op ongeloovigen toon.

Raffles dacht even na.

Er verscheen een zonderling licht in zijn helder grijze oogen.

Toen sprak hij schouderophalend:

— Adams had misschien reden, zijn mond tot iederen prijs te houden. Die twee zullen wel vast aan elkander verbonden zijn — — of — — zou wellicht — —

Hij voltooide den zin niet, maar bleef peinzend voor zich uitzien.

Toen hernam hij haastig.

— Het blijft zooals wij hebben afgesproken. Tracht zoo veel mogelijk van Colvilly te weten te komen — onder meer ook, wat hij in de laatsste dagen heeft uitgevoerd! Maar nogmaals — wees voorzichtig met hem, want als ik mij niet sterk vergis, dan is hij een uiterst gevaarlijk en sluw man, te oordeelen naar zijn uiterlijk — en naar wat ik vermoed!

— En wat denk jij te doen?

— Ik ga wat telegrammetjes verzenden!

— Waarheen?

— Naar Bremen, Hamburg en Rotterdam!

— Naar wie?

— Naar de groote hotels, de groote handelsondernemingen, en de politie.

— Wat wil je weten?

— Of Adams inderdaad in die steden geweest is!

— Maar dat staat vast, Edward!

— Ik wil het mij nog eens laten bevestigen, zeide Raffles kortaf. Ik moet ook weten of hij daar alleen geweest is.

— Je denkt dus — je vermoedt dat Colvilly.....?

— Ja, Charly, ik vermoed dat hij daar ook is geweest!

Charly schudde het hoofd.

Hij was volstrekt niet overtuigd.

Volgens zijn oordeel bevond Raffles zich op een dwaalspoor.

Het was totaal onaannemelijk dat Colvilly, de rijke, welgestelde echtgenoot van de schoone Eleonore Davy bij deze zaak betrokken was.

Neen, Raffles moest zich ditmaal vergissen!

Hij wilde echter zijn vriend niet kwetsen en sprak niet verder over de zaak.

Hij zou doen wat Raffles hem had opgedragen, en dan zou de Groote Onbekende zelf wel tot de gevolgtrekking komen dat hij ditmaal een verkeerd spoor had gevolgd.

Dat kon immers ook dezen zeer bekwamen amateur-detective wel eens overkomen!

De beide vrienden mengden zich nu wat meer onder de gasten en kwamen zoo opnieuw in de nabijheid van de vrouw des huizes.

— Wat is zij toch vreeselijk bleek, mompelde Raffles.

— Ja, ik herhaal het, zij ziet er uit of zij een spookverschijning heeft gezien, zeide Charly fluisterend.

— En toch — hoe gaarne zou ik haar even onderwerpen, ging Raffles voort.

— Wat zou je haar willen vragen?

— Wel bijvoorbeeld — een en ander van de voorwaarden van haar huwelijkscontract.....

Charly wierp hem een verbaasden blik toe.

— Ben je dwaas? vroeg hij toen. Waarom zou je dat willen weten?

— Omdat het mij misschien van nut zou kunnen zijn bij het zoeken naar het motief, beste Charly.

— Naar het motief van de misdaad!

— Juist!

Charly haalde de schouders op.

In zich zelf moest hij erkennen dat hij van den gedachtengang van den Grooten Onbekende niets begreep.

Wat de huwelijksvoorwaarden tusschen Colvilly en zijn vrouw te maken hadden of konden hebben met de misdaad in het kantoor van Jeffrey Adams te Brussel — dat ging boven zijn begrip!

Intusschen had Raffles de jonge vrouw geen oogeblik uit het oog verloren.

— Zij moet hem wel zeer lief hebben gehad! bromde hij. Het is duidelijk dat zijn tragische dood haar vreeselijk heeft getroffen.

Plotseling voelde hij zich door Charly bij den arm gegrepen.

Ook de jonge man was nu zeer bleek geworden.

Zijn stem klonk heesch toen hij fluisterend vroeg:

— Zou het geheel en al onmogelijk zijn dat zij zelf bij den moord betrokken is?

Raffles schrok op.

Aan die mogelijkheid had hij nog niet gedacht!

Maar wat was dan de beweegreden — wat was de drijfveer?

In welk een warnet van sombere intriges zou hij zich dan bevinden?

Charly wachtte te vergeefs op antwoord.

Raffles staarde recht voor zich uit.

Toen nam hij Charly op zijn beurt bij den arm en trok hem met zich mee.

— Het dient tot niets dat wij hier langer blijven! zeide hij. Op het oogenblik heb ik in mijn hoofd een gevoel alsof er een molenrad aan het werk is! Jij hebt met je opmerking van zoeven weer geheel nieuwe mogelijkheden geopend.

De beide vrienden namen snel afscheid en verwijderden zich nadat Colvilly Charly nogmaals aan hun afspraak herinnerd had.

Op weg naar huis sprak Raffles weinig.

Hij staarde zwijgend door het raampje van de auto naar het drukke gewoel op straat.

Het was als zocht hij daar een oplossing van het raadsel dat hem pijnigde.

Plotseling barstte hij uit:

— Neen, neen, — dat lijkt mij onmogelijk! Dat is zoo onzinnig en buitensporig, dat het niet waar kan zijn! Waarom zou zij haar minnaar gedood hebben?

— Het is niet gezegd dat hij haar minnaar was!

— In ieder geval hadden zij elkander vurig lief!

— Dat spreek ik niet tegen.

— Als dat zoo is — om welke reden zou zij dan zijn dood gewenscht hebben?

— Misschien bezat hij compromitteerende brieven van haar en was zij bevreesd dat hij daarvan misbruik zou maken, zeide Charly aarzelend.

Met een minachtend gebaar haalde Raffles de schouders op.

— Naar wat wij van zijn karakter weten — en vooral van het hare is dat te dwaas om alleen te loopen! Neen zeg ik je — wij moeten die mogelijkheid verwerpen! Ik ben er zeker van dat alle zoeken in die richting nutteloos is!

De auto had thans de villa bereikt.

En daar wachtte hen een groote verrassing!

De avondbladen waren zooeven bezorgd.

En dezen brachten het bericht dat de Brusselsche politie verlot had gegeven het lichaam van Richard Armstrong ter aarde te bestellen.

De zaak van de Rue Royale werd als afgedaan beschouwd.

Raffles liet een kort lachje hooren en wierp het blad met een vloek op tafel.

— Die ezels, riep hij uit. Er is hier geen sprake van een toeval! De zaak kan hier niet mede uit zijn! Want ik herhaal het — Wij hebben hier te doen met moord — met een koelbloedigen, met groote list, en lang van tevoren beraamden moord!

HOOFDSTUK VIII.

De brief.

Den volgenden morgen kwam Lionel Colvilly nauwkeurig op het afgesproken uur om Charly af te halen.

Hij zat op een zeer fraaien vosruin en scheen zeer trotsch te zijn op deze nieuwe aanwinst.

Zoodra zij waren uitgereden, liet Raffles zich met de auto naar een postkantoor brengen en verzond daar een groot aantal telegrammen.

Daaronder waren er ook eenige, bestemd voor Winnipeg in Canada.

Toen hij teruggekeerd was sloot hij zich in de bibliotheek op, haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam daar den brief uit dien hij in de portefeuille van den doode gevonden had.

Hij legde hem voor zich neder en bekeek hem langen tijd, met de kin in de hand gesteund.

Tevergeefs spande hij zijn denkvermogen in bij zijn poging om zich te herinneren waar en wanneer hij dit handschrift reeds eerder had gezien.

Al die inspanning was echter vruchteloos.....

Einde sloeg Raffles met de vuist op tafel en riep uit:

— En dan te denken dat wij de zaak onmiddellijk zouden kunnen oplossen als wij wisten wie dezen geschreven heeft! Kan hij van Adams zelf zijn? Niets is natuurlijker, maar hoe komt het dan dat ik dit handschrift herken, terwijl ik nooit iets uitstaande heb gehad met Jeffrey Adams?

Hij begroef het gelaat in de handen en trachtte zich nogmaals, maar even vruchteloos, voor den geest te halen, waar hij deze hand reeds vroeger kon hebben gezien.

Ongeduldig stond hij op en begaf zich naar de groote werkkamer.

Daar stond een zeer groote archiefkast, waarvan Charly het beheer had.

Daar lagen tallooze smeekschriften en bedelbrieven, aan Lord William Aberdeen gericht, waarvan Charly er nimmer een mocht vernietigen alvorens hij, meestal in een vermomming, onderzoek had gedaan of degene die den brief verzond inderdaad hulpbehoefstig was, geld noodig had om een goede uitvinding te kunnen exploiteeren of een studiebeurs behoefde voor een talentvollen zoon.

Raffles begon deze kast en vervolgens zijn eigen schrijftafel met het geduld van een kat te onderzoeken.

Maar na anderhalf uur te hebben gezocht, moest hij het met een zucht van teleurstelling opgeven.

Er bevond zich onder al die brieven geen enkele waarvan het handschrift ook maar in de verte geleek op dat van het briefje dat Richard Armstrong in den dood had gezonden.

Raffles nam den brief nogmaals ter hand.

— Waarom zou deze brief alleen geschreven zijn, terwijl alle andere zakenbrieven van Adams getypt waren. Het is duidelijk dat hij op dat oogenblik geen machine bij de hand heeft gehad. Deze brief is dus waarschijnlijk niet op het kantoor geschreven. Als ik wist waar het dan wel gedaan was, dan zouden wij misschien al wat verder zijn.

Hij vouwde den brief langzaam op en stak hem weder in zijn portefeuille.

Juist op dat oogenblik ging de electriche schel van de huisdeur over en een oogenblik later trad Charly het vertrek binnen.

Raffles trad hem haastig tegemoet.

— Reeds terug? riep hij uit. Vertel me ijeens spoedig, heb je iets uit hem kunnen krijgen.

Charly schudde misnoegd het hoofd.

— Uit hem zelf al heel weinig! Hij is zeer gesloten, en als ik heel voorzichtig eens over zijn huiselijk leven wilde beginnen of zelfs over zijn zaken, dan kneep hij de lippen op elkaar, liep er vluchtig over heen en begon aanstonds over andere dingen te praten!

Een trek van ongeduld en spijt vloog over het gelaat van den Grooten Onbekende.

Charly klopte hem echter opgewekt op den schouder en vervolgde lachend:

— Ik kom toch, geloof ik, niet geheel met leege handen terug! Misschien heb ik toch wel iets gehoord dat je van nut kan zijn!

— Laat eens spoedig hooren, riep Raffles uit.

— Voor de deur van zijn huis nam ik afscheid van Colvilly. Geen yeertig passen verder kwam ik zijn zwager tegen, Edgard Davy. Ik hield hem staande en spoedig spraken wij over de zaak die ons zoo zeer bezig houdt. En voor ik er zelf op verdacht was, voor ik nog iets had kunnen vragen, deelde Davy mij mede dat zijn zuster destijds op zijn dringend aanraden onder huwelijksch voorwaarden met Colvilly in den echt was getreden! Hij beheert haar vermogen en hij heeft er het vruchtgebruik van — maar zij is er de eigenares van gebleven!

Raffles liet een schreeuw van opwinding hooren!

Zijn oogen schitterenden.

Een donkere blos teekende zich op zijn wangen af en de vleugels van zijn fijnen rechten neus trilden als van een hond die het wild ruikt.

Hij had den arm van Charly gegrepen, die hem verwonderd aanstaarde.

— Wat is er? riep de jonge man uit. Wat scheelt er aan? Je ziet er zoo opgewonden uit.

— Het motief, mijn jongen! De drijfveer! Daar zochten wij immers naar?

— Dat deden wij zeker — en wat zou dat?

— Begrijp je dat niet? Luister dan eens goed! Wij weten dat Armstrong verliefd was op de vriendin zijner jeugd Eleonore Colvilly — wij weten dat die liefde beantwoord werd — en wij mogen gerust aannemen dat Colvilly het ook al wist al wist hij zijn gevoelens, als

een volleerd tooneelspeler die hij is, meesterlijk te verbergen!

— Dat is niet onmogelijk! hernam Charly.

— Niet onmogelijk? Maar dat alles staat vast! Welnu, Colvilly moest dus ieder oogenblik vreezen dat zijn medeminnaar de overhand zou krijgen. Het zou misschien op een scheiding uitloopen — en hij zou weer even berooid zijn als voor zijn trouwen! En nu begrijp ik ook zeer goed den innigen afkeer, dien Colvilly voor zijn zwager Davy koesterde!

— Ja dat is zoo — de verstandhouding tusschen die beiden liet alles te wenschen over!

— Niet waar? Welnu — wat doet een man met zulk een hartstochtelijk temperament, zoo jaloersch en zoo hebzuchtig, zoo begeerig naar weelde en rijkdom als Colvilly? Die ruimt den man die hem alle vooruitzichten op rijkdom kan benemen, en die hem ten overvloede hoorens op het hoofd plant, eenvoudig uit den weg!

— Die redeneering kan ik zeer goed volgen! riep Charly uit, onwillekeurig aangestoken door de opwinding van Raffles. Maar waarom heeft hij dan dien Adams in zijn dienst genomen?

— Dat heeft hij niet gedaan!

— Wat zeg je? Zou hier dan toeval in het spel zijn?

— Wel neen! Maar begrijp je het dan nog niet, mijn jongen?

— Ik moet eerlijk bekennen dat.....

— Dan zal ik je niet langer in het onzekere laten — *Jeffrey Adams en Lionel Colvilly zijn een en dezelfde persoon.*

Charly keek Raffles een oogenblik met wijden mond aan en liet zich toen sprakeloos in een stoel vallen.

Het duurde geruimen tijd voor hij met zwakke stem kon hakkelen:

— Dat is — dat is... daarop had ik niet gerekend!

— Wat mij betreft, ik wil je wel bekennen dat die mogelijkheid pas sedert eenige minuten in mijn gedachten kwam.

— Maar laat dan eens hooren, hoe je je voorstelt dat de zaak zich heeft toegedragen, hernam Charly.

— Wel, heel eenvoudig, Colvilly heeft, onder een vermomming door geheel Europa gereisd ten einde overal te doen gelooven dat er werkelijk een Canadeesche fabrikant Jeffrey Adams bestond. Ten slotte heeft hij te Brussel een kantoor ingericht, uitsluitend met het doel om zich daar van zijn medeminnaar te ontdoen. Je zult me wel toegeven dat het plan met dui-

velsche list en bekwaamheid beraamd was — misschien maanden van te voren.

— Ja, dat moet wel, antwoordde Charly.

Toen hernam hij peinzend:

— Dus, dat kleine briefje is door Colvilly geschreven?

De vraag had een onverwachte uitwerking.

Raffles vloog op, alsof hij door een slang gestoken was en riep:

— Dat is waar! De brief! Dien had ik vergeten!

Hij rukte zijn portefeuille uit zijn binnenzak en nam er den brief uit.

Toen liet hij hem aan Charly zien en vroeg:

— Is dat het handschrift van Colvilly?

Charly wierp er slechts een korten blik op en antwoordde toen:

— Neen!

— Weet je het zeker?

— Volmaakt zeker! Ik ken het handschrift van Lionel Colvilly zeer goed! Wij hebben wel eens korte briefjes gewisseld!

— Lijkt het er dan soms niet op? Kan het soms met een verdraaide hand geschreven zijn?

Charly schudde ontkennend het hoofd.

— Dat is uitgesloten! zeide hij met groote beslistheid. Dit is een staande hand en de vorm van de letters is geheel anders!

Met een moedeloos gebaar liet Raffles den uitgestreken arm zakken en stak den brief weder bij zich.

Toen viel hij op zijn beurt in een stoel neder, sloeg zich voor het voorhoofd en zeide op doffen toon:

— Dus ook dat niet!

Toen sprong hij plotseling weder op en vervolgde:

— Ik moet zekerheid hebben! Per slot van rekening kan dit briefje door een ander geschreven zijn!

— Hij zou dus een ander in het geheim hebben genomen? Vind je dat zelf niet onwaarschijnlijk?

Raffles schudde mismoedig het hoofd.

— Neen — dat is het zeker niet! En toch wil ik meer zekerheid hebben voor ik deze oplossing laat varen!

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Je moet er zoo spoedig mogelijk weer op uit om nasporingen te doen in deze zaak!

— Ik ben tot je dienst! Wat wil je weten?

— Ik moet weten, zooveel mogelijk in bijzonderheden, waar Lionel Colvilly de laatste maanden heeft doorgebracht. Als hij de daad werkelijk bedreven heeft en voorbereid, dan moet hij minstens gedurende een

paar maanden zeer uithuizig geweest zijn en vaak een week achtereen in Duitschland en Holland hebben vertoefd!

Charly was opgesprongen.

Hij greep zijn hoed en riep uit:

— Ik ga aanstonds op onderzoek uit en keer niet eerder terug voor ik je grondig kan inlichten!

— Ik dank je, mijn jongen — dat wist ik wel!

Charly snelde het vertrek uit.

Raffles begon met groote passen het vertrek op en neer te loopen.

Duizend gedachten spookten door zijn hoofd.

Hij meende het raadsel te hebben opgelost en nu zou misschien ter elfder ure een spaak in het wiel worden gestoken en zou hij misschien een geheel nieuw spoor moeten volgen!

— En toch zal ik, als mijn vermoedens op waarheid berusten, dien duivel te slim af zijn.

En daarop sloot hij zich weder in zijn werkkamer op en liet opnieuw alle mogelijkheden aan zijn rusteloos zoekend brein voorbijgaan.

Daar hij wel begreep dat Charly niet zoo spoedig kon terug zijn, verliet hij de villa en begaf zich naar de Club.

Er bevonden zich slechts weinig gasten.

Onder hen was Lionel Colvilly, die aanstonds opstond en den vicepresident van de Club tegemoet ging.

— Ik ben blij dat gij er zijt, mylord, riep hij uit. Ik wachtte op een partner voor een partij billard, aan wien ik een goede partuur heb.

Raffles wist zich uitstekend te beheerschen.

Niets op zijn gelaat verried dat hij slechts weinige oogenblikken geleden in Colvilly den moordenaar van Richard Armstrong meende te hebben gevonden.

Vriendelijk antwoordde hij:

— Ik ben geheel en al tot uw dienst, mijn waarde.

De beide heeren begaven zich naar de billardzaal waar op dat oogenblik niemand anders aanwezig was.

Zij namen hun queue uit de kast en begonnen te spelen.

Raffles zoowel als Colvilly waren uitmuntende billarters en zij gaven elkander niet veel toe.

Maar toen er nog slechts een paar punten behoefden te worden gemaakt om de partij te beëindigen, scheen Raffles, zooals men dat noemt, geen kijk meer op de ballen te hebben.

Hij miste stoot op stoot!

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, verontschuldigde hij zich, ik heb onder het spelen een weinig

hoofdpijn gekregen. Gij hebt nog vijf karamboles te maken — gij kunt de partij gemakkelijk beëindigen.

— Dat hoop ik ook te doen, mylord, zeide Colvilly op aanmatigenden toon.

Tamelijk snel maakte hij de vijf karamboles.—

Maar toch niet zoo vlug, of Raffles had gelegenheid gezien met het ondereinde van zijn met krijt besmeerde queue de teen en de hak van een der schoenen van Colvilly, terwijl deze zich bij een moeilijken stoot over het billard heen boog, op het donkerroode gladde vloerkleed af te teekenen.

Een paar sekonden later was de partij geëindigd.

Met een triomphantelijk gelaat zette Colvilly weder zijn queue in de kast!

— Den volgenden keer neem ik revanche, zeide Raff-

les, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek.

De beide heeren begaven zich weder naar de conversatiezaal.

Maar nauwelijks had Colvilly zich op zijn gewone plekje bij den haard in een gemakkelijken stoel neergevleid of Raffles keerd snel naar de billardzaal terug.

Hij knielde naast het billard neder en haalde het streepje papier te voorschijn, waarop hij den maat had aangegeven van het voetspoor in den bloedplas naast het lijk van Richard Armstrong.

Hij had moeite een kreet van zegepraal te onderdrukken!

De beide afmetingen kwamen volkomen met elkaar overeen!

HOOFDSTUK IX.

Een lichtstraal.

Zoo spoedig hij kon verliet Raffles het Clubgebouw.

Hij stapte in zijn auto, welke hij even te voren telefonisch had besteld en liet zich naar de villa rijden.

Daar wachtte Charly hem reeds.

Het gelaat van den jongen man vertoonde een neerslachtige uitdrukking.

Raffles trad snel op hem toe en greep hem bij den arm.

— Niets kunnen ontdekken? vroeg hij haastig.

— Toch wel! antwoordde Charly bedrukt.

— Waarom kijk je dan alsof je je laatste oortje versnoept hebt.

— Omdat het resultaat van mijn onderzoek in het geheel niet strookt met jouw lezing van de zaak!

Raffles deed een stap achteruit en fronste de wenkbrauwen.

— Laat eens hooren, zeide hij kortaf.

— Het staat vast, onomstootelijk vast, dat Lionel Colvilly in de laatste drie maanden Londen slechts enkele dagen verlaten heeft, en dan nog steeds in gezelschap van zijn vrouw!

Raffles beet zich zenuwachtig op de lippen.

Zijn vuisten balden zich.

— En — waar was hij op den dag van den moord?

— Dat kon ik niet nauwkeurig nagaan — om de eenvoudige reden dat wij niet zeker weten op welken dag de misdaad gepleegd is! Je zult je herinneren dat de zoogenaamde Adams in zijn brief aan de Belgische politie, waarin hij melding maakt van het „ongeval”, in het geheel geen datum noemt!

— Dat is zoo, en dat is een bewijs te meer voor het bestaan eener duivelsche comedie! Want ik laat het mij niet meer uit het hoofd praten — Colvilly is de moordenaar van Richard Armstrong! Ik heb zoeven door een list de maat van zijn voet kunnen nemen — het was de maat van het voetspoor in den bloedplas daarginds!

Charly sloeg de handen van verbazing in elkaar.

— Dat is sterk! mompelde hij. Daar moet de duivel mede spelen.

De beide mannen verzonken in gepeins.

Beiden hielden zich onledig met de zaak aan alle kanten te beschouwen.

Plotseling riep Raffles uit:

— Het kan niet anders — de schurk moet een medeplichtige hebben gehad! Ik vraag mij te vergeefs af, Charly, waar en wanneer een dergelijk geval zich nogmaals heeft afgespeeld.

Plotseling sloeg hij zich met de vlakke hand op het voorhoofd en riep uit:

— Ik ben er!

Hij liep naar de boekenkast, trok de deur open en zocht even onder de talloze boeken die daar stonden.

Spoedig had hij gevonden wat hij zocht.

Hij nam een boek uit de kast en bladerde er even in.

Toen riep hij op triomphantelijken toon:

— De geschiedenis herhaalt zich steeds, mijn beste Charly. Een misdaad als deze heeft ongeveer een halve eeuw geleden onder ongeveer dezelfde omstandigheden nogmaals plaats gehad!

— Werkelijk! riep Charly verbaasd uit.

— Het is zooals ik zeg! Heb je nooit van de zaak Armand Peltzer gehoord?

De jonge man schudde het hoofd nadat hij zich even bedacht had.

— Neen, ik hoor den naam voor het eerst!

— Laat ik je dan in korte woorden die opzienbarende zaak even mededeelen! Armand Peltzer was een fabrikant uit Antwerpen, die reeds bij zijn jeugd naar Amerika was vertrokken en daar een groot fortuin had verdiend door zijn schrandereheid en zijn ontombare wilskracht. Zijn twee broeders waren in Antwerpen achtergebleven. Door een of andere oorzaak geraakten zij beiden in een zeer netelige positie — zij stonden aan den vooravond van een failliet. Aanstonds liet mevrouw Peltzer, de moeder van het drietal, haar oudsten zoon uit Amerika terugkeeren om deze financieele zaak te regelen. En nauwelijks had hij den brief van zijn moeder ontvangen of Armand keerde naar zijn geboortestad terug. Hij zocht dadelijk een goeden advocaat op en vond dien in de persoon van het bekende lid der Antwerpsche balie Guillaume Bernays.

Raffles wachtte even en bladerde opnieuw in het boek.

Toen vervolgde hij:

— Het zou te lang duren om je de zaak in geuren en kleuren te vertellen. In het kort droeg zich de zaak als volgt toe. Bernays bezat een jonge zeer schoone en zeer ingetogen vrouw: Armand vatte aanstonds een innige vriendschap voor haar op. Maar tot op het oogenblik dat hij het hoofd op het blok moest leggen, bezwoer hij dat er nimmer iets naders tusschen hen beiden bestaan had dan de zuiverste vriendschap. Bernays echter, die van een zeer jaloerschen aard was beschuldigde er hem in een tweetal brieven van dat hij hem zijn vrouw wilde ontnemen. Waarschijnlijk heeft Peltzer

steeds gedacht dat Bernays zijn vrouw zeer slecht behandelde. Hoe dit ook zij — hij beraamde een plan om hem uit den weg te ruimen.

Weer wachtte Raffles even, ten einde snel een en ander in het boek na te lezen.

Toen ging hij voort:

— Met ongelooflijke sluwheid werd het plan op touw gezet! Armand nam zijn jongsten broeder in den arm, Leon geheeten, dien hij reeds eenigen tijd geleden een goeden post in Amerika had weten te bezorgen. Hij deelde hem zijn hartsgeheim mede, en met zijn hulp werkte hij met het geduld van een kat en de koelbloedige wreedheid van een Indiaan, den moordanslag uit. En misschien zoude zulk een zaak nooit aan het licht zijn gekomen, als Leon, de jongere, in al die maanden geen kleine domheid had begaan die zijn broeder naderhand op het schavot zou brengen.

— Wat deed hij dan? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Hij deed juist hetzelfde — en dit is wel een zeer merkwaardig toeval — wat de moordenaar van Richard Armstrong deed! Hij had al zijn brieven getypt — op een na waarin hij het slachtoffer uitnodigde naar Brussel te komen. Maar laat ik je vertellen hoe de zaak zich toedroeg. Leon keerde uit Amerika terug onder den aangenomen naam van Henry Vaughan. Hij kocht zich een pruik, en toen hij ook een valschen baard had aangedaan, zou zijn eigen moeder hem niet herkend hebben! Als Henry Vaughan, een Amerikaansch fabrikant, reisde hij een paar maanden door het Westelijk deel van Europa, bezocht een aantal handelssteden en kwam ten slotte naar Antwerpen, waar hij kennis maakte met Guillaume Bernays. De rest is spoedig verteld. De beide broeders hadden het kantoor, dat de niet bestaande Amerikaansche fabrikant in de rue de la Loi te Brussel had gehuurd, geheel gereed gemaakt voor den aanslag. Bernays ontving het briefje dat hem daarheen lokte, werd verraderlijk neergeschoten — men heeft nooit nauwkeurig geweten door wien van de beide broeders, want tot het allerlaatste oogenblik bleven zij ieder hardnekkig ontkennen — en daarop zond Leon, die weder naar Amerika was teruggekeerd ongeveer juist zulk een briefje aan de Antwerpsche politie als de moordenaar van Armstrong aan de Brusselsche zond! Men ontdekte de telegramwisseling tusschen de beide broeders — men herkende de hand van Leon, men vond de pruik die de vermomming geleverd had, en toen was hun lot bezegeld!

Charly had met de grootste aandacht toegeluisterd.

— Dat is het zonderlingste verhaal dat ik ooit hoorde! riep hij uit.

— Maar het is nog zonderlinger dat Colvilly, Armand Peltzer tot voorbeeld heeft gekozen, en toch blijkbaar heeft gemeend dat hij er beter zou afkomen!

— Zou hij deze zaak gekend hebben?

— Dat kan, dunkt mij, aan geen twijfel onderhevig zijn.

— En hij zou dus ook een medeplichtige gehad hebben?

— Dat staat vast! Hij kan dit onmogelijk alleen gedaan hebben.

— En wie zou die medeplichtige dan zijn, volgens jou?

— Zeer waarschijnlijk een familielid! In dergelijke zaken betreft men geen vreemden, tenzij men hem om de een of andere reden volkomen in zijn macht heeft.

— En ben je voornemens in die richting je onderzoek voort te zetten? vroeg de jonge man.

— Ongetwijfeld!

— En als Colvilly eens wantrouwend werd?

— Dat zal hij niet, als wij voorzichtig te werk gaan. Wij moeten ons net zoo dicht mogelijk om hem heen weven, zonder dat hij er iets van merkt. En voor alles moeten wij zien uit te vinden wie zijn medeplichtige is.

Raffles dacht eenige oogenblikken na en zeide toen op vastberaden toon:

— Ja, het zal niet anders gaan! Wij zullen hem een nachtelijk bezoek moeten brengen!

— Met welk doel?

— Ik wil eens in zijn papieren snuffelen

— Ik ga zeker mee?

— Dat kun je doen zooals je wilt, mijn jongen.

Het gelaat van Charly betrok.

— Je schijnt ditmaal niet erg gesteld te zijn op mijn hulp?

Glimlachend klopte Raffles hem op den schouder.

— Dat weet je wel beter, zeide hij, maar ik heb vandaag nog heel wat voor je te doen en ik weet niet of je wel terug kunt zijn als ik de villa verlaat om eens een kijkje te gaan nemen in de laden van Colvilly's schrijftafel!

— Zeg mij wat ik doen moet en wacht in ieder geval tot het laatste oogenblik op mij.

— Nu, dat wil ik je wel beloven! Luister dan! Ik moet weten of Colvilly iemand anders zoodanig in zijn macht kan hebben gehad dat deze er zich voor leende den duivelschen schurk bij dezen laaghartigen moord

de behulpzame hand te bieden. Als zoo iemand niet bestaat, dan moet Colvilly een broeder hebben die het voor hem deed! Hij zelf heeft in geen maanden Londen verlaten, natuurlijk om later voor een alibi te zorgen en het staat dus vast dat hij een handlanger moet hebben gehad. Verder moet je zien te ontdekken of Colvilly in den laatsten tijd een nieuwe revolver heeft gekocht of zich geoefend heeft in het revolver-schieten. Want je kunt wel begrijpen, dat hij zoo zeker moest zijn van zijn schot als een kunstschutter. Indien hij zijn slachtoffer niet met het eerste schot doodde zou alles aan het licht komen! Tracht ten slotte ook eens uit te vinden of Colvilly in de laatste maanden naar een bal masqué is geweest en daarvoor een of andere vermomming heeft gehuurd of gekocht.

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— En dan zou het mij ook heel wat waard zijn eens na te gaan of de brief uit Winnipeg aan de Brusselsche politie wel echt was! Ik bedoel het stempel!

— Welnu, kunnen wij niet vragen om die enveloppe nog eens te zien.

— Dat kunnen wij zeker, maar het zou later toch een zonderlingen indruk maken als het uitkwam dat Lord Aberdeen bij nacht en ontijd in de woning van een verdachte was binnengedrongen om zijn bewijsmateriaal aan te vullen, hernam Raffles glimlachend.

— Dat is zoo, daaraan had ik niet gedacht!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is nu tijd om te dineeren, zeide hij. Dadelijk daarop gaan wij beiden aan het werk! Jij om je zending te volbrengen, ik om mijn bezoek voor te bereiden! Als je te middernacht terugkomt, kun je nog aan mijn kleine grap deelnemen, maar anders zal ik het alleen moeten opknappen!

— Laten wij ons dan haasten, riep Charly uit. Ik zou er zoo gaarne bij zijn!

Raffles had zijn portefeuille uit zijn zak gehaald om zich te vergewissen dat zijn visitekaartjes zich daarin bevonden.

Plotseling liet hij een onderdrukten vloek hooren en sloeg zich voor het voorhoofd.

Charly keek hem verbaasd aan.

— Wat scheelt je? vroeg hij.

— Wat mij scheelt? Wel, ik schijn al mijn zinnen niet meer bij elkaar te hebben!

— En waaruit leidt je dat af, als ik vragen mag?

— Dat zul je hooren! Reeds den geheelen dag vraag ik mij tevergeefs af waar ik het handschrift van den

brief eerder kon hebben gezien! En zou je willen gelooven dat ik er al drie maanden mede in mijn zak loop!

— Wat is dat? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Het is een kort briefje van een zekeren mijnheer Bolton, die mij destijds op de renbaan door Colvilly werd voorgesteld en die mij in dat briefje verzocht mij een uur op te geven waarop ik hem zou kunnen ontvangen om hem mijn nieuwe renpaard te toonen, zooals ik hem beloofd had!

— En wie is die Bolton? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Waarschijnlijk ook iemand die in het geheel niet bestaat! Hij zou reeds de volgende week naar New-Orleans vertrekken, en na dien tijd heb ik hem ook niet meer teruggezien!

— Maar wat duivel, wat heeft dat te beteekenen, riep Charly uit. In welke betrekking staat die Bolton dan tot deze geheele zaak?

— Ik vermoed dat hij de medeplichtige is! Natuurlijk heeft Colvilly hem onder een valschen naam aan mij voorgesteld. Nu, wij zullen wel spoedig zien wat er is. Aan tafel!

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, waar Gaston en Henderson reeds een klein, maar voortreffelijk diner hadden opgedischt.

Zij bewezen er echter weinig eer aan, daar zij beiden vervuld waren van het raadsel van de rue Royale, dat thans wellicht zijn oplossing te gemoet ging.

Dadelijk nadat zij gedineerd hadden, maakte Charly zich met groote zorgvuldigheid onkenbaar en nam afscheid van Raffles ten einde zijn zending te gaan volbrengen.

Het was acht uur toen de jongeman de villa door de geheime tuinpoort verliet.

En de kerkklokken lieten juist twaalf slagen hooren toen hij met schitterende oogen en opgewonden weder voor Raffles stond, die in zijn slaapkamer de laat-

ste hand legde aan zijn voorbereidselen voor wat hij „het laatste bedrijf van het drama” noemde.

— Wel, ik behoef je zeker niet te vragen of je geslaagd ben! zeide Raffles glimlachend. Je oogen zeggen mij genoeg!

— Ik heb zoo goed als alles ontdekt wat ik weten wil!

— Laat dan maar eens spoedig hooren want over een half uur moeten wij vertrekken!

De jongeman liet zich in een stoel vallen en begon, niet zonder eenigen trots:

— Ten eerste — Colvilly heeft een veel jongeren broeder, een man zonder karakter, die geheel van hem afhankelijk is, en die reeds jaren lang in Canada moet wonen, ten tweede — Colvilly heeft bijna vier maanden geleden een bal masqué bezocht en daarvoor bij een kapper verscheidene pruiken en baarden besteld.....

— Wacht eens even, viel Raffles hem in de rede. Ik herinner mij dat bal masqué, de zoogenaamde Bolton was daar ook! En nu maar verder.

— Ten derde — Colvilly heeft eenige maanden geleden niet één, maar wel vier of vijf nieuwe revolvers gekocht. En daarmede in zijn tuin zoolang schietproeven genomen en zich geoefend dat de burens zich ten slotte beklagden en hij met het moordtuig naar een schietbaan moest trekken, om daar zijn oefeningen voort te zetten! En meer weet ik niet!

— Maar het is ook ruimschoots voldoende, mijn jongen, je hebt je krانى geweeerd, en ik ben bijzonder tevreden over je!

Charly bloosde van genoegen bij deze lofspraak en zeide:

— Ik heb gedaan wat ik kon!

— En ben je er zeker van dat Colvilly volkomen onkundig is gebleven van je onderzoek?

— Volkomen!

— Des te beter! En nu aan het werk voor den laatsten slag!

HOOFDSTUK X.

Het laatste bedrijf.

Een half uur later verlieten Charly en Raffles de villa door de geheime tuindeur, die uitkwam op een zijstraat waar zich zelfs overdag nooit iemand vertoonde.

Zij hadden zich van alles voorzien wat er noodig was om hun onderneming tot een goed einde te brengen.

Het vroom hard, maar het was een prachtige nacht en zij besloten dan ook den afstand die hen van de King Edward street scheidde te voet af te leggen.

Henderson had zijn bevelen gekregen — hij zou later met een huurauto voorzien van een krachtige motor naar de King Edward street komen en daar wachten.

De beide vrienden spraken weinig.

Hunne gedachten waren geheel vervuld van de zonderlinge zaak, die zoo eensklaps zulk een onverwachten keer had genomen, en die thans waarschijnlijk spoedig zou worden opgelost.

Het plan van Raffles was zeer eenvoudig.

Hij was voornemens tot in de werkkamer van Colvilly door te dringen en zich daar te overtuigen van de aanwezigheid van compromitterende stukken.

Hij zou dezen in beslag nemen — en het overige zou de politie kunnen doen.

Bij zijn ontwaken zou Colvilly gearresteerd worden om de straf te ondergaan voor zijn laaghartigen sluipmoord.

Alles dreef hem tot snel handelen aan, want reeds had hij tusschen de regels van de berichten in de bladen meenen te lezen dat de politie, hoe onwaarschijnlijk het ook klonk, eenige verdenking koesterde jegens de ongelukkige Eleonore!

Wie weet zou zij gearresteerd worden en dat moest tot iederen prijs voorkomen worden!

— En als de ellendeling zijn daad nog maar verricht had uit jaloezie alleen, zooals Armand Peltzer! bromde Raffles voor zich heen. Maar de schurk was bevreesd, het geld te zullen verliezen dat zijn vrouw hem had aangebracht! Geen medelijden voor dien koelbloedigen sluwen schurk.

Het was bijna kwart over twee toen Raffles en Charly de King Edwardstreet bereikten.

Heel in de verte hoorden zij een autohoorn, die op

eigenaardige wijze toeterde.

Zij keken elkander glimlachend aan.

Het was Henderson, die op deze wijze zijn nadering kenbaar maakte!

De breede straat was op dit oogenblik zoo goed als geheel verlaten.

Raffles en Charly hielden zich buiten het licht van de maan die helder aan den hemel scheen.

Langzaam en voorzichtig kwamen zij naderbij.

Maar plotseling greep Charly den Grooten Onbekenden bij den arm.

— Wat is er? vroeg deze verbaasd.

In plaats van te antwoorden wees de jonge man naar de overzijde van de straat, waar zich het huis van de Colvilly's bevond.

Het koele maanlicht gleed zachtjes en als streekend langs den hardsteen voorgevel van het groote huis.

Het wekte geheimzinnige schaduwen in den kleinen voortuin die zich voor het huis uitstrekte.

De witte spijlen van het geverfde witte houten hek staken scherp af tegen het donkere groene hout daarachter.

En toen Raffles de richting van Charly's hand volgde, zag hij bij dat hek een donkere gedaante staan, onbeweeglijk en als uit brons gegoten.

Het was een man, in een donkerbruine pels gehuld, die daar blijkbaar op iets wachtte.

Voorzichtig kwamen de beide vrienden nog iets naderbij.

Het kostte hun moeite, hun schreden te dempen op den harten bevroren grond.

Toen liet een naburige torenklok een enkelen slag hooren.

Het was half drie.

En juist op dat oogenblik ging er ergens in het grijze huis een raam open en boog zich een hoofd naar buiten.

En zoo fel was het wintermaanlicht, dat de beide mannen aan de overzijde van de straat de trekken van het gelaat duidelijk konden onderscheiden.

De man die uit het raam keek en blijkbaar naar iets of iemand zocht, was Lionel Colvilly.

Met de grootste aandacht keken Raffles en Charly toe!

De man aan het venster scheen de gedaante nu ook te hebben opgemerkt.

Hij wenkte haar en scheen er nu eenige woorden op fluisterenden toon mede te wisselen.

Toen ging het venster dicht en het hoofd verdween. Een oogenblik bleef het stil.

Toen werd, in den kouden winternacht, het geluid hoorbaar van een zware deur die wordt geopend, dadelijk daarop gevolgd door het knarsen der hengsels van een tuinhek.

De gedaante verdween en de deur werd zachtjes weer gesloten.

Raffles en Charly wierpen elkander een blik toe, waarin een wereld van gedachten was opgesloten.

Charly was de eerste die sprak.

— Ik geloof dat het lot het goed met ons voor heeft! zeide hij.

— Ik ben het volkomen met je eens! De man die zoeven is binnengegaan kan niemand anders zijn dan de handlanger van Colvilly, dat wil zeggen, zijn broeder, die waarschijnlijk voor goed afscheid van hem komt nemen om stilltjes weder naar Amerika uit te knijpen, alvorens zijn verblijf ontdekt zou worden.

Charly knikte instemmend.

— Dat is ook mijn meening, zeide hij. Maar het maakt er onze onderneming niet gemakkelijker op!

— Dat niet — maar ze wordt er toch niet onmogelijk door! Wij zullen ons alleen wat moeten haasten en zeer voorzichtig moeten zijn! De vijand is juist eens zoo sterk als wij vermoeden, en hij is bovendien klaar wakker. Ik ben nu toch verheugd dat ik je maar heb meegenomen!

Charly wreef zich in de handen.

— Je kunt niet half zoo verheugd zijn als ik zelf, grinnikte hij.

Onder het spreken waren de mannen het huis voorbij geloopt.

Het grensde niet onmiddellijk aan het volgende, maar er was een kleine doorgang tusschen, waarschijnlijk bestemd voor het dienstpersoneel en leveranciers.

Vlug gingen Raffles en Charly deze doorgang in.

Het scherpe oog van Lord Lister had spoedig een raam ontdekt dat hem wel geschikt leek om daardoor in de vesting te komen!

Het bevond zich op ongeveer anderhalve meter boven den grond.

Raffles wenkte Charly naderbij.

De jonge man begreep hem onmiddellijk en zette zich schrap tegen den muur onder het kozijn.

In een wip was Raffles op zijn schouders geklommen.

Hij zette zijn klein handvalies met werktuigen op het kozijn en begon het raam te onderzoeken.

Het was van binnen met zware luiken afgesloten!

Maar Raffles begreep wel dat hij geen keus had.

Snel en zonder eenig geruisch te maken, sneed hij een der ruiten uit de sponden.

Hij zette die voorzichtig tegen de andere helft van het raam.

Daarop boorde hij met een zonderling gevormd instrument snel eenige gaten op de plek waar de beide helften van het luik tegen elkaar kwamen en had nu spoedig de bouten opgelicht.

De luiken gingen open!

Behendig en vlug als katten klommen beide mannen naar binnen.

Zij bevonden zich in het vijandelijke kamp!

Charly bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Raffles en vroeg:

— Waar zijn wij hier?

— In de kleine balzaal!

— Waar zou Colvilly zich bevinden?

— Zeer waarschijnlijk in zijn werkkamer.

— Waar ligt die?

— Op de eerste verdieping, aan de straat! Kom maar mede!

Raffles deed eerst de luiken zorgvuldig dicht, schoof er het gordijn voor en ontstak toen zijn electriche zaklantaarn.

De beide mannen voorzagen zich van hun vilten overschoenen, deden hun masker voor en begaven zich daarop naar de deur.

Deze bleek niet op slot te zijn.

Het volgende oogenblik stonden zij in een breede gang!

Zij bleven geruimen tijd in het duister wachten, daar zij hun lantaarn weder gedoofd hadden.

Geen enkel gerucht liet zich in het groote huis vernemen.

Een straal van de maan drong door een hoog, klein venster in de breede gang door.

Bij het licht daarvan vervolgden beide vrienden hun weg.

Zij bereikten de breede trap en begonnen die zoo vlug mogelijk, maar met de grootste behoedzaamheid, te beklimmen.

Toen zij op het portaal van de eerste verdieping

waren gekomen, vatte Raffles Charly bij den arm en wees hem op een dunne gele lichtstreep die onder een deur uitscheen.

Toen bracht hij zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den jongen man en fluisterde:

— Luister nu eens goed! Zij zijn in gindsch vertrek. Waarschijnlijk hebben zij de deur op slot gedaan en het zou gevaarlijk zijn als wij aan de kruk rammelden, want zij zouden ons eenvoudig en zonder vrees voor straf kunnen neerschieten. Maar dat vertrek is het eerste van een suite van drie kamers, die allen nogal groot zijn. Achter de werkkamer ligt een rookkamer, die tevens bibliotheek is en daar achter de billardzaal. Misschien is de deur van die laatste zaal wel geopend. In ieder geval moeten wij daar binnengaan. De drie vertrekken zijn niet door deuren, maar slechts door portières van elkander gescheiden!

Charly knikte ten teeken dat hij het begrepen had.

De beide vrienden sloegen nu de gang in totdat zij de deur van de billardzaal bereikt hadden.

Met de grootste voorzichtigheid draaide Raffles den knop om.

De deur ging open!

Behoedzaam traden de twee vrienden binnen.

Zij bevonden zich in een stikdonker vertrek.

Voor de beide ramen waren de zware gordijnen neergelaten.

Ook van de andere zijde drong geen licht door.

De portières waren blijkbaar gesloten.

Daar het te gevaarlijk was, op den tast den tocht door het groote vetrek te doen, ontstak Raffles zijn lantaarn maar dempte het licht zooveel mogelijk.

Zij konden nu hun weg door de biljartzaal, waar twee biljarts stonden, gemakkelijk vinden.

Het was zooals de Groote Onbekende gezegd had — de zaal was van de rookkamer afgescheiden door zware gordijnen van paars fluweel.

Raffles doofde het licht van zijn zaklantaarn en schoof de portières voorzichtig ter zijde.

Een flauwe lichtschemering drong van den anderen kant in het vertrek door, op welks drempel zij zich thans bevonden.

Het werd zaak om voorzichtig te zijn!

De beide mannen traden het rookvertrek binnen.

Zij konden de tafeltjes, stoelen en sofa's flauwtjes onderscheiden.

Als katten slopen zij naar het gordijn, dat de rookkamer van de werkkamer afsloot.

En nu konden zij duidelijk de gedempte stemmen

van de twee broeders — want wat konden zij anders zijn — hooren.

Raffles drukte zijn ooren tegen de spleet tusschen de beide gordijnhelften.

En de volgende woorden bereikten hem:

— Dus — je gaat morgenochtend sloop, Gaston! Het is verricht, en het zou gevaarlijk zijn, als je nog langer hier bleef. Ik dank je nogmaals voor je hulp — al had je mij die moeilijk kunnen weigeren! Stuur mij een telegram als je veilig en wel over bent.

— Ik beloof het je!

— Ga dan nu! Ik wilde, dat je al goed en wel aan boord van de mailboot waart! Er is iets, dat mij zegt, dat nog niet alle gevaar geweken is!

— Welk gevaar zou er nog kunnen bestaan? Je hebt toch hoop ik, alle telegrammen en brieven, die tusschen ons gewisseld zijn, vernietigd? De pruiken — de revolvers?

— Nog niet, Gaston — ik heb er nog geen gelegenheid voor kunnen vinden. Alles ligt hier veilig in deze schrijftafel, maar zoodra je vertrokken bent ga ik alles vernietigen!

— Dat zult gij niet! klonk eensklaps een heldere stem door het vertrek.

Het was Raffles die deze woorden had uitgesproken! Gemaskerd, met de revolver op den moordenaar gericht, stond hij midden in de kamer.

Charly stond naast hem, eveneens met de revolver in de vuist.

De beide broeders werden zoo bleek als krijt en deinsden met een schorren kreet achteruit.

Zij keken om zich heen als wilde dieren, die in het nauw gedreven zijn.

— Boeit hen, vriend! beval Raffles op korten toon, terwijl hij zich tot Charly wendde.

Met onbegrijpelijke vlugheid had Charly de beide ellendelingen geboeid, terwijl Raffles hen met zijn revolver in bedwang hield.

— Neemt hun alles af, waarmede zij ons zouden kunnen schaden! vervolgde Raffles. Ook hun portefeuilles.

Charly gehoorzaamde.

Hij ledigde de zakken van de twee broeders en legde hun revolvers, zakmessen, portefeuilles en andere voorwerpen op een kleine tafel.

— Ga daar zitten! zeide Raffles op kouden toon tot de beide moordenaars, terwijl hij met de revolver op twee stoelen wees, die op eenigen afstand tegen den muur stonden. En tracht u niet te verroeren of om hulp

te roepen, want het zou uw noodlot slechts verhaasten!

Daarop wendde hij zich weder tot Charly en zeide:

— Houdt hen in het oog. Ik zal de schrijftafel onderzoeken!

Charly ging vlak voor de twee sluipmoordenaars staan, en Raffles begaf zich naar het groote schrijfbureau, hetwelk hij met bekwame hand wist te openen.

Hij trok achtereenvolgens alle laden open, terwijl de twee broeders met vaalbleeke gezichten toezagen, zonder een enkel woord te spreken.

De Groote Onbekende haalde een aantal papieren, telegrammen, vervolgens een pruik en een kleinen, valschen puntbaard te voorschijn.

Hij las de papieren snel door en bromde eenige onverstaanbare woorden.

Toen vestigde hij zijn doordringende, grijze oogen door de gaten van het masker beurtelings op de twee schurken.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij zeide:

— Het is dus juist zoo gegaan als ik dacht! Op die sluwe wijze hebt gij u dus ontdaan van man, dien gij voor uw medeminnaar hield en — wat voor u erger was! — die u het geld weder zou kunnen ontnemen, dat gij door uw huwelijk met de ongelukkige Eleonore Davy hebt weten te verkrijgen! Gij zijt erger dan beesten — gij zijt duivels! Als gij hem in een eerlijk tweegevecht had gedood — misschien had ik het u kunnen vergeven! Maar als ellendige sluipmoordenaars hebt gij Richard Armstrong naar Brussel gelokt, en hem daar onder een valschen naam lafhartig van achteren nedergeschoten! Gij zijt des doods schuldig! Voor u geen genade!

Een zwakke kreet deed hem plotseling ophouden.

Verschrikt wendde hij het hoofd om.

Zich met een hand vasthoudende aan de portière, stond daar Eleonore, bleeker dan haar nachtgewaad, met koorstachtig gloeiende oogen, de lippen bloedloos, met een strak gejaat, als uit steen gehouwen!

Er heerschte een akelig stilzwijgen in het vertrek.

Iedereen begreep, dat het drama zijn hoogtepunt naderde.

Allen starden de arme vrouw aan, die blijkbaar door het stemmengerucht was aangetrokken en het noodlottige gesprek gehoord had!

Eindelijk sprak zij.

Haar stem klonk schor, en de woorden kwamen met moeite, stootend over haar bleeke lippen.

— Ik — ik heb alles gehoord! Ik weet niet, wie gij

zijt en hoe gij hier komt, nog wat gij hier wilt, mijnheer, zoo wendde zij zich tot Raffles. Ik vermoed echter uwe bedoelingen, en.....

— Ik ben Lord Lister, mevrouw! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Zijt gij...? Nu, het doet er ook niet toe! hernam zij, terwijl zij zich met een vaag gebaar over het voorhoofd streek. Hetgeen gij zooeven gezegd hebt, is voor mij alleen van belang.

Zij liet haar oogen over de papieren dwalen, die op de tafel lagen verspreid, en vervolgde, op denzelfden matten toon:

— Dat zijn dus de bewijzen dat die twee.....?

Raffles boog het hoofd, maar gaf geen antwoord.

De jonge vrouw deed een stap naar de tafel en wierp een blik in eenige der papieren en telegrammen.

Toen richtte zij zich hoog op.

Haar oogen hadden een schrikaanjagende uitdrukking gekregen.

Zij blonken als koud staal, en waren onmeedoogend op de beide schuldigen gericht.

Toen trad zij snel op Colvilly toe en zeide op snijdenden toon:

— Hoor, wat ik u te zeggen heb, Colvilly, voor gij ter helle vaart! Ja, ik had Richard meer lief dan mijn leven, dan het licht mijner oogen! Maar ik zweer, dat nooit, nooit een slechte gedachte in mijn hoofd is gekomen! Hij was mijn zoon, mijn afgod, mijn reden van bestaan! Hij maakte mij het leven dragelijk, dat gij — gij bedorven hebt! En nu hebt ge hem gedood, lafhartig, als een gemeene struikroover — om geld! Om vervloekt geld! Gij beiden zijt erger dan tijgers! Gij zijt laffe hyenas! God — dat gij dit hebt kunnen toestaan! Mijn lieve Richard! Mijn alles.

— Om Godswil, mevrouw! Bedaar toch! zeide Raffles dringend. Ik zorg dat die beide ellendelingen voor den rechter zullen verschijnen en hun gerechte straf niet zullen ontloopen!

— Hun rechter? kreet Eleonore. Hun rechter? Ik zal hun rechter zijn! Ik zelf zal Richard wreken — en moge dan de wereld vergaan!

En voor iemand het had kunnen beletten had zij een kleine revolver met paarlemoeren kolf onder haar nachtgewaad te voorschijn gehaald en op Lionel aangelegd!

Het schot knalde.....

Met een doffen kreet rolde de moordenaar van den stoel op den grond.

— En gij — vergezel uwen broeder naar de hel! klonk het schor.

Onmiddellijk op het eerste volgde het tweede schot En de broeder zonk, zonder een klacht, op zijn beurt op den grond.

En Eleonore stond daar, recht opgericht, als een vreeswekkende verpersoonlijking van de wraak.

Zij wierp een blik vol haat op de beide ontzielde lichamen en stak Raffles de revolver toe.

— Nu kunt gij met mij doen wat gij wilt, zeide zij rustig. Ik ben uwe gevangene.

Maar Raffles schudde het hoofd.

— Neen, mevrouw! Niet ik kan uw rechter zijn! Een hogere macht zal u oordeelen! Gij zijt bij voorbaat

wreeselijk gestraft. Uw leven is gebroken — ik kan u niet aanklagen.

Hij wierp haar nog een blik vol innig medelijden toen zeide toen zacht tot Charly:

— Volg mij, vriend! Wij kunnen hier niet helpen. Hier schijnt een smart, een wee zoo hevig, dat het niet te heelen is.....

Toen de beide mannen het vertrek verlieten, stond de vrouw nog steeds op dezelfde plaats, als uit marmer gehouden.....

Een maand later vernamen zij, dat Eleonore zich te Point Loma bevond, het Centrum der Theosofische beweging in Californië.

De volgende aflevering (No. 245) bevat:

EEN DRAMA IN MAROKKO.

